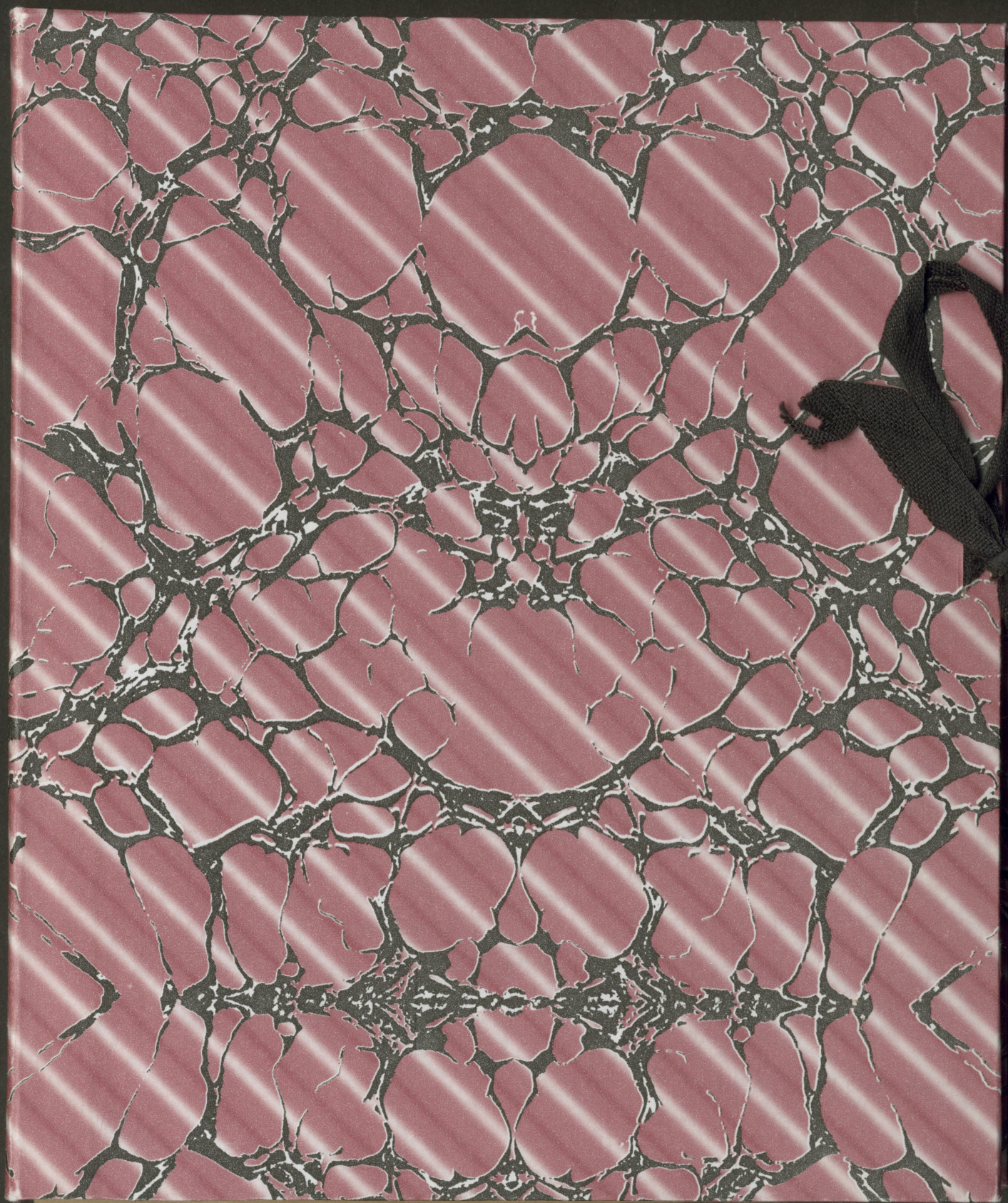
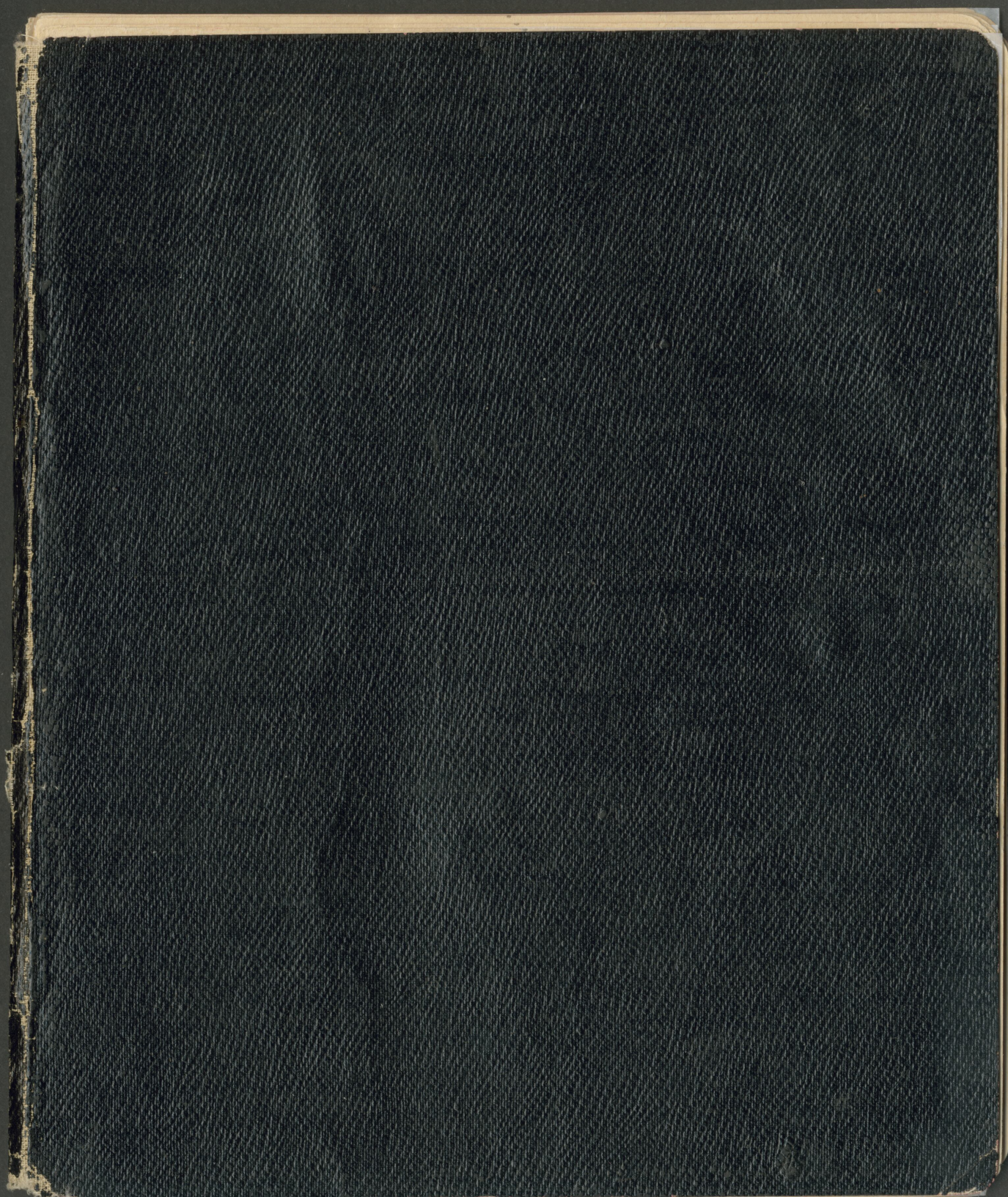

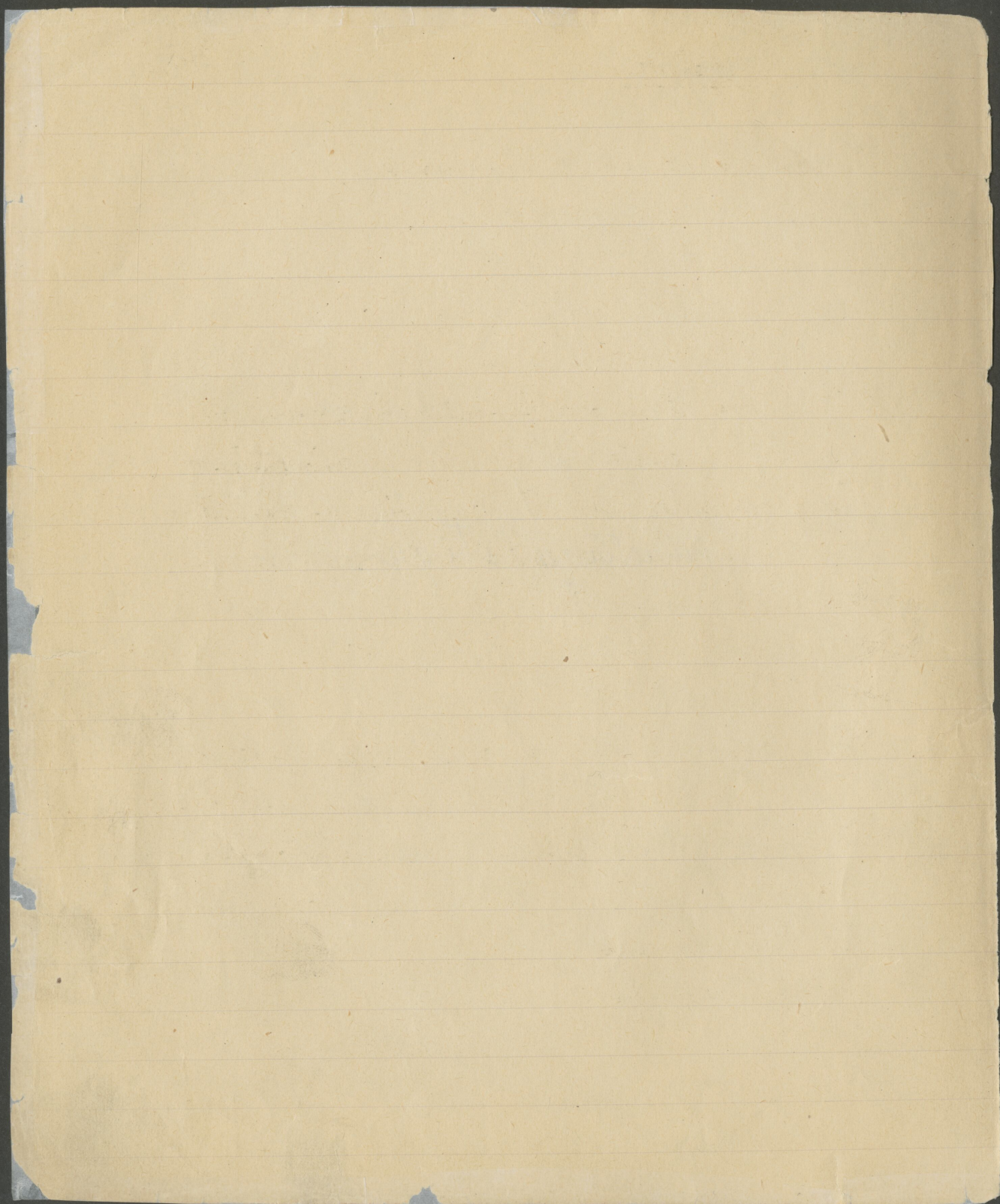

Edith Jödergran

Framtidens skugga

Planetera stiga.

Mysteriet.

Leksaker äro alla människor.

Leksak var jag själv i går.

I dag är jag den som öppnar mysteriet.

Jag vill att alla skola komma till mig,

jag vill att alla skola höra hur mitt hjärta slår.

Eld och blod och framtidens smörjelse

skolen I mottaga ur mina händer.

Hela mänskligheten vill jag viga åt framtiden.

Mina flammmande rader skall varje barn läsa,

Jag skall omvända alla till en heligare gud.

All vidskepelse vill jag sopa ut med en ljudlös kvast,
all litenhet vill jag hänande döda.

Eder stora orm vill jag sliga uppå: hans huvud

vill jag stinga med mitt svärd.

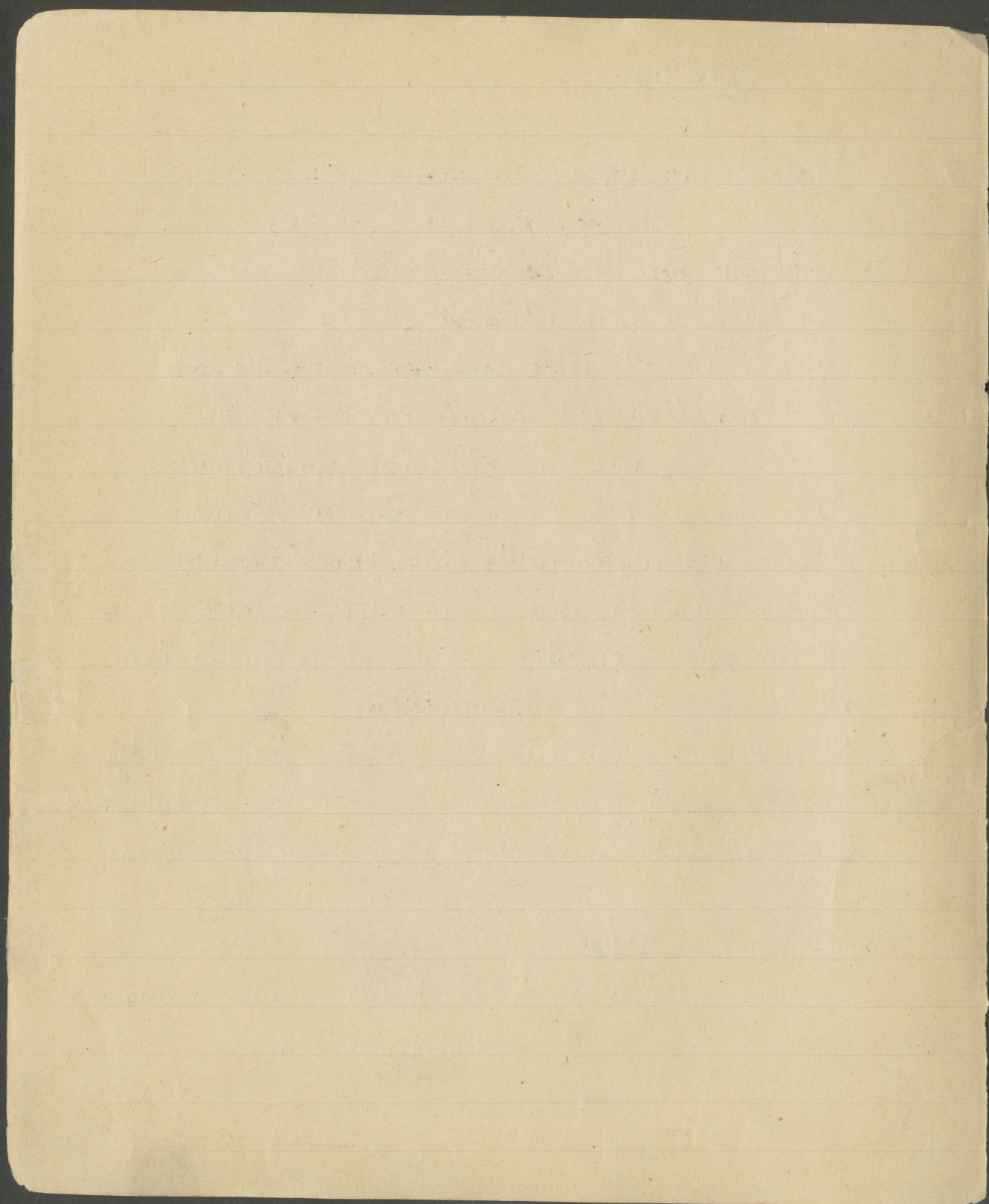
O du mitt goda värd, som jag har fått från himlen,

jag kysser dig.

Du skall icke vila

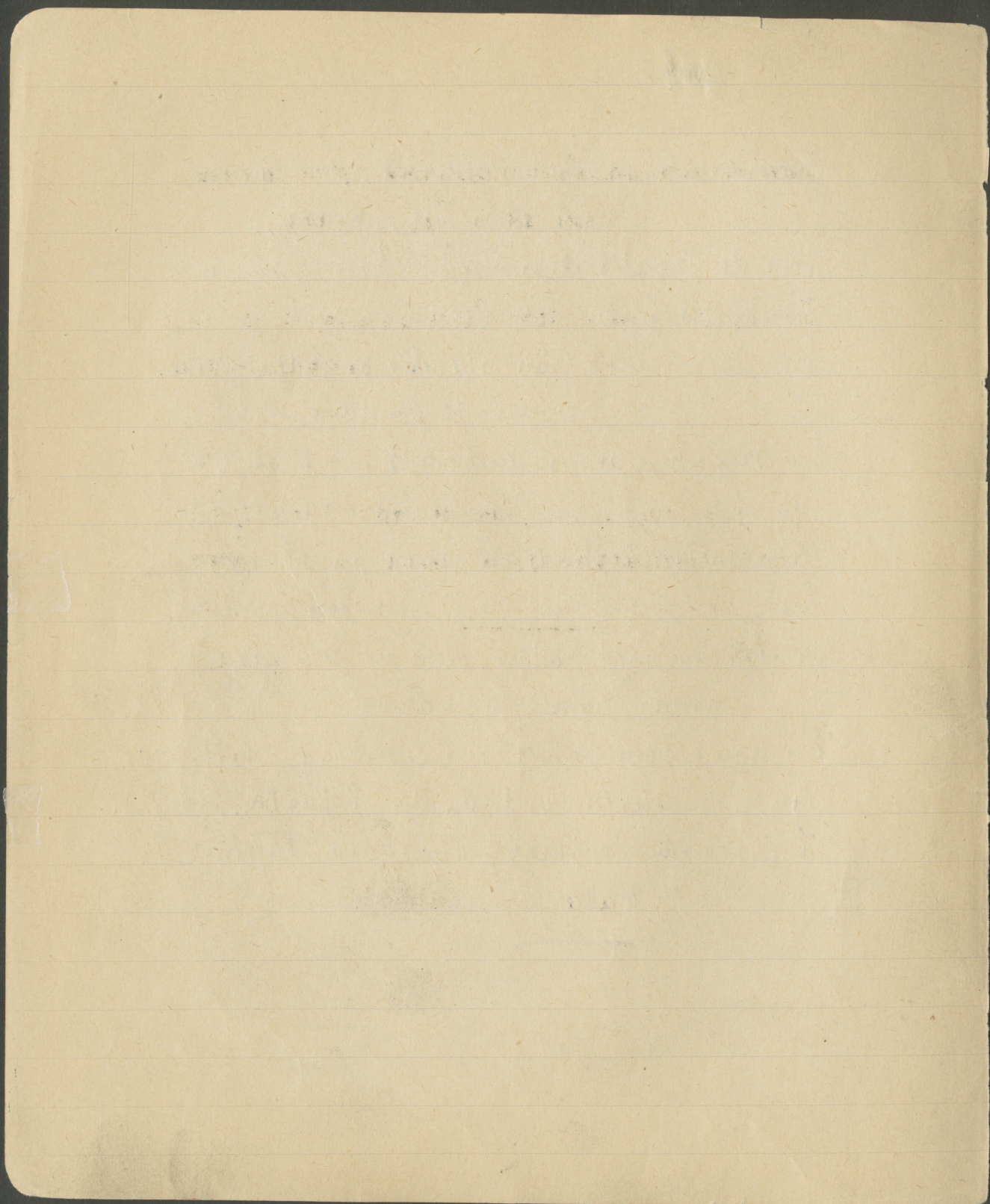
innan jorden är en trädgård, där gudar drömma

vid underbara bägar.

Tolrans

Kan du fånga med händerna en stjärna
som stiger mot höjden,
Kan du mäta dess flykt?
Hindra den icke att stiga.
Det faller glöd från planeter på jorden, främ-
mande för din hand.
Sällsam och het är planeternas glöd för en
främmande hand.
Må planeterna stiga. Stjärna på stjärna.
Det kommer en het längtan över jorden:
en stjärna med rödare sken än de andra
jagar fram: en nägen.
En hand som följer sin egen lag, vill
stötta vad andra befästa.
En segrare kommer, ohörbara läppar
uttala trängarens namn.

Makt

Jag är den befallande styrkan, var finnes
de som följa mig.

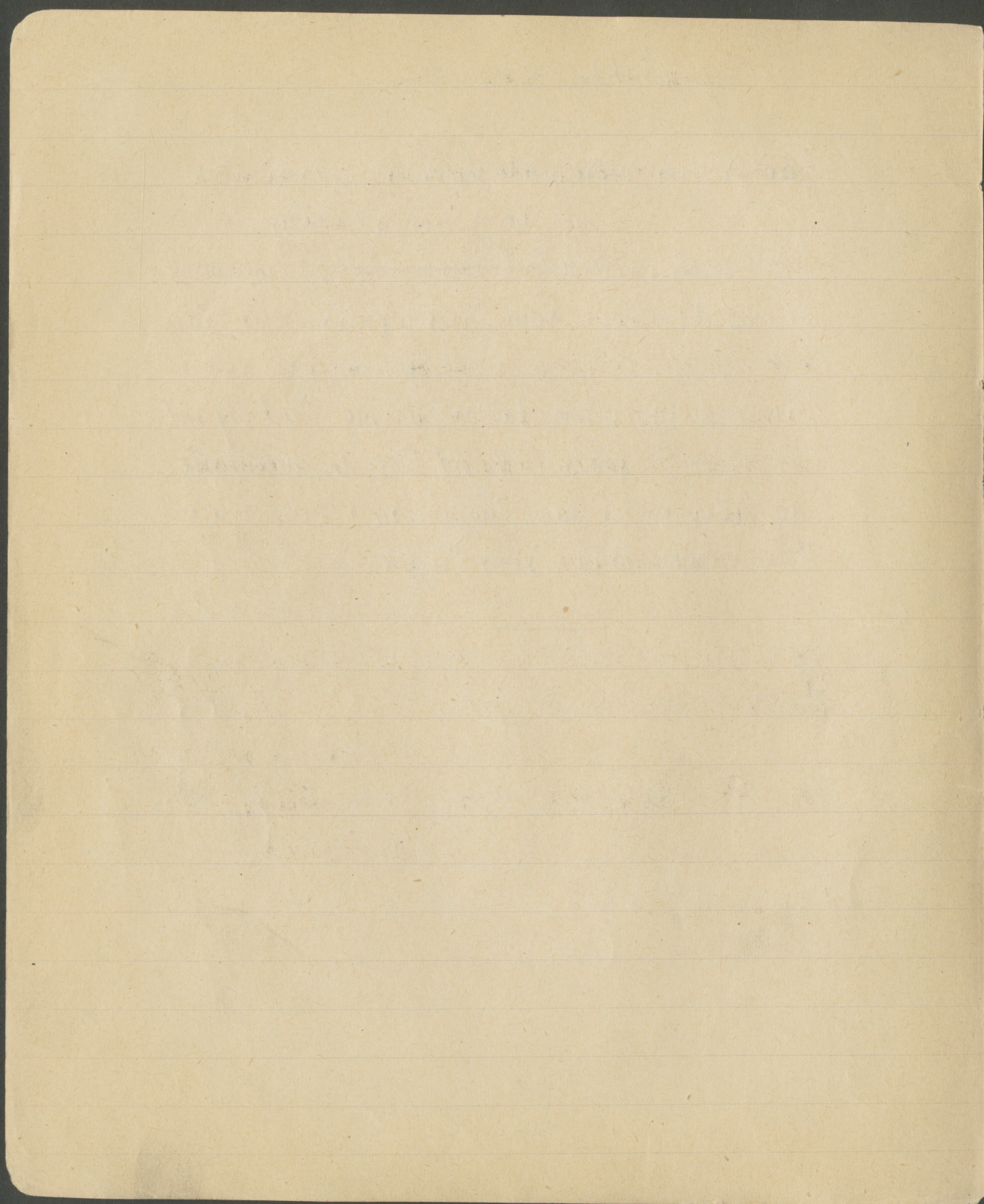
^{långt när spödd. på drömmars sätt.}
~~Aven de största ärenden största bara sin skuld på drömmars sätt.~~

Finnes det ingen som läser hänförelsens kraft
i mina ögon.

Finns det ingen som fattar, då jag med låg röst
säger löften till de närstående.

Jag följer ingen lag. Jag är lag i mig själv.

Jag är människan som tager.

En gammal hånkare.

Jord, på din rygg har jag rest ett slott åt
erövrare,

det skola de starkt laddade gästa,
de starkt laddade som gå och vänta.

Där melankoliska fönster stå

och tala om störtade öden,

där skolen vandra unga, i icke dansande
människor av brons som jag.

Och edert bröst skall sjunga såsom
en vårstorm,

som piskar rutan med våta vingar.

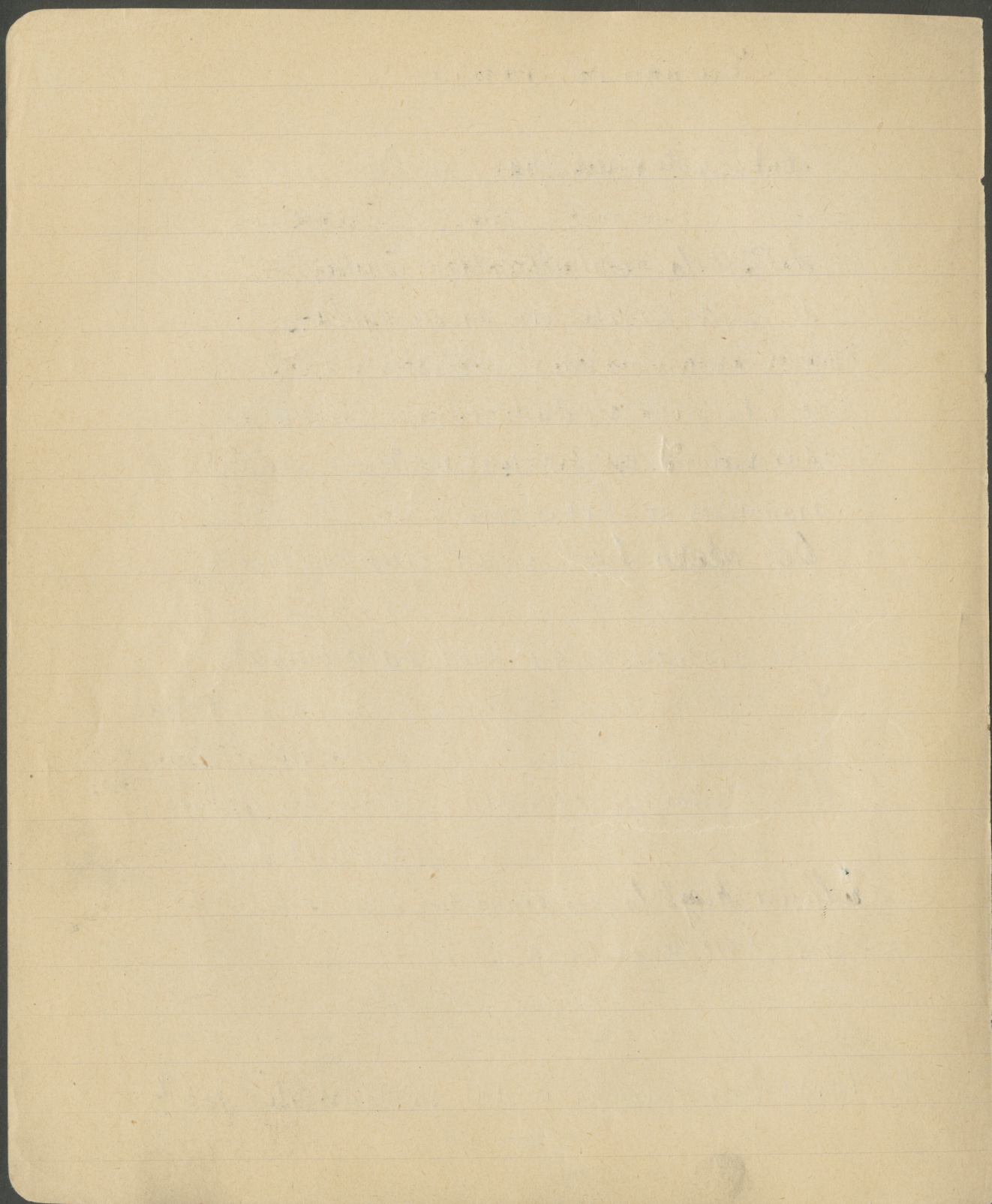
Taliga, skrattande fatter i med händerna

en ny stjärna,
då förmörkas era drag, edes blick faller
på jorden:

Alhena kraft lägger denna arm i svärdet,

som skall genomborra...

Unga bröst... varför är det så ljusst uti dig?

Fientliga stjärnor.

Fientliga stjärnor stige.

Evigt främmande, evigt fjärran
söken & mot varandra, bedragna
bedragna av människotro.

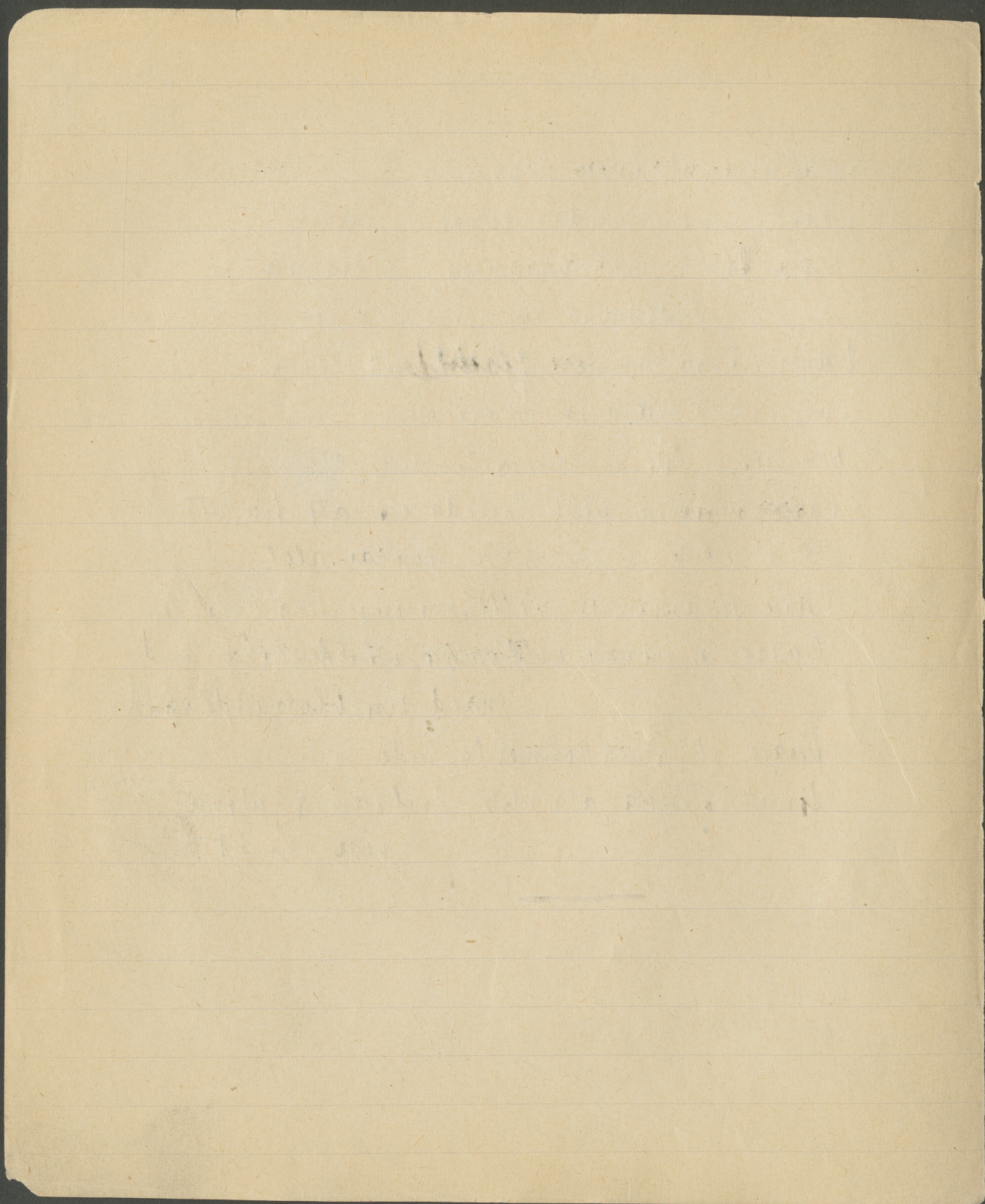
Varje stjärna har en ~~fisande~~ blick.

Varje stjärna är stolt och ensam i sin kraft
och tror ej på stjärnors Tinder.

Varje stjärna vill förläsa en att Tro att
hon är allet.

Varje stjärna är säll som ingenting i världen.
Varje stjärna vill sätta världen i brand
med sin blossande rand

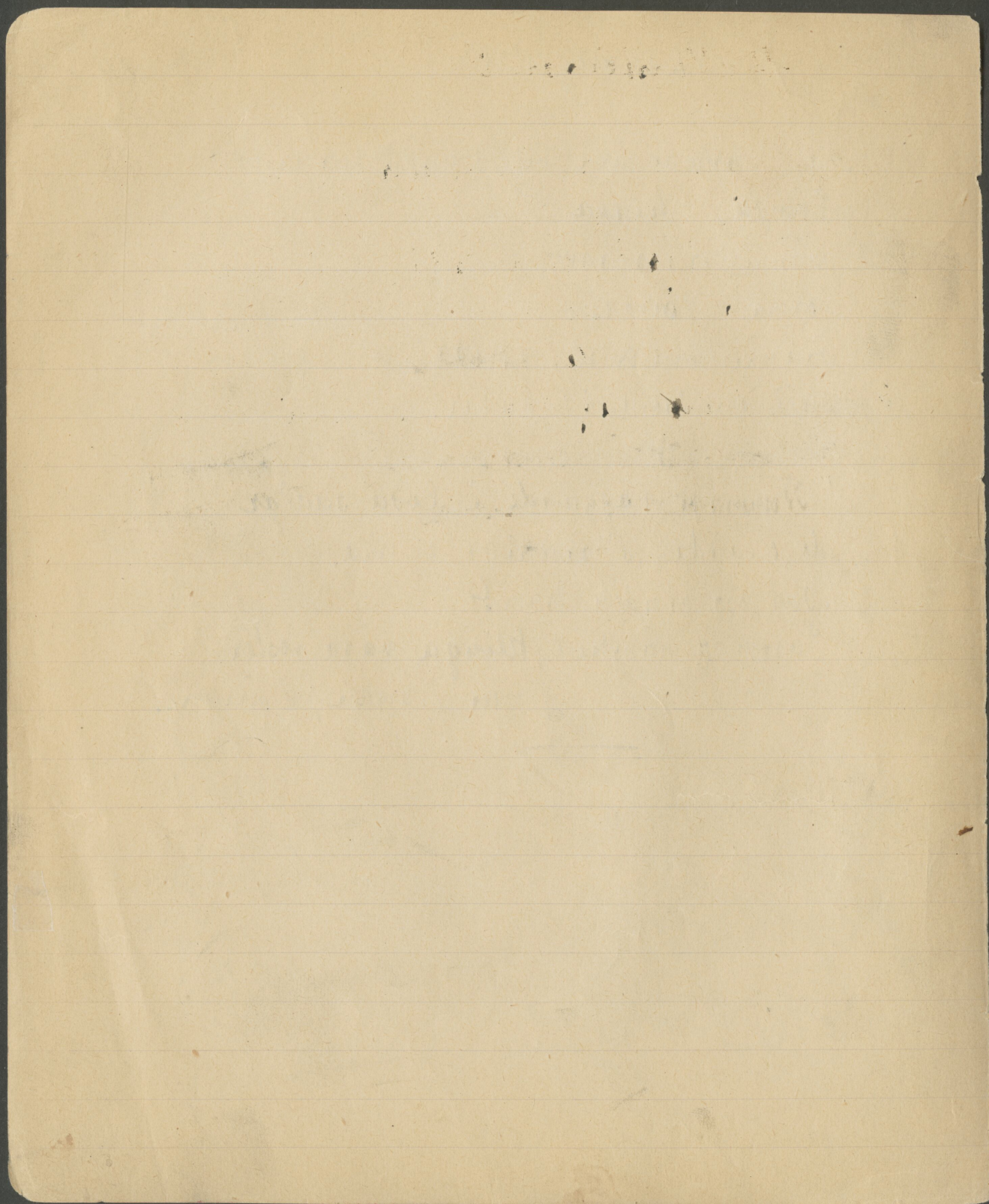
Varje stjärna kommer tågande som ett rött sken ut
för att förstöra, äta upp, förbränna, utösa ^{sin}
sin makt.

Skapargestalter.

Mitt hjärta av järn vill sjunga sin sång.
Tunga, tunga
människornas hav,
forma, forma
människornas stora massa
till en fröjd åt gudar.

² ¹
Hummari raggande i lösa sadlar
de okända, lättsinniga starka.
Bär oss vinden fram,
Läsom ett hänskratt klinga våra röster
in fjärran, fjärran....

Wallensteinprofil.

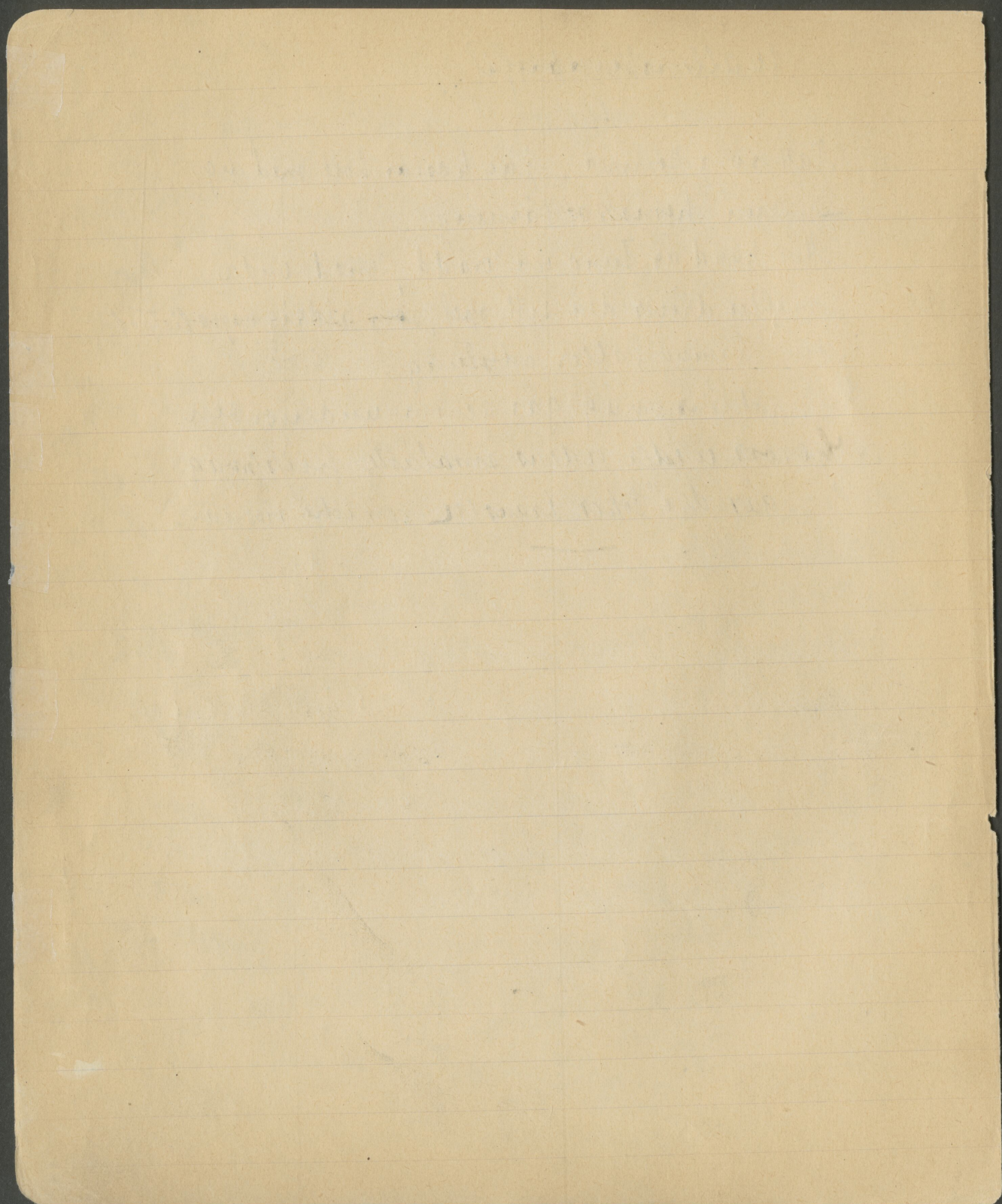
Natt som kommer, jag kastar boll med dig
— min hemiska tärning.

Min hand är tung och vörd, med onda
makter driver den sitt spel, som aldrig vägra liständ.

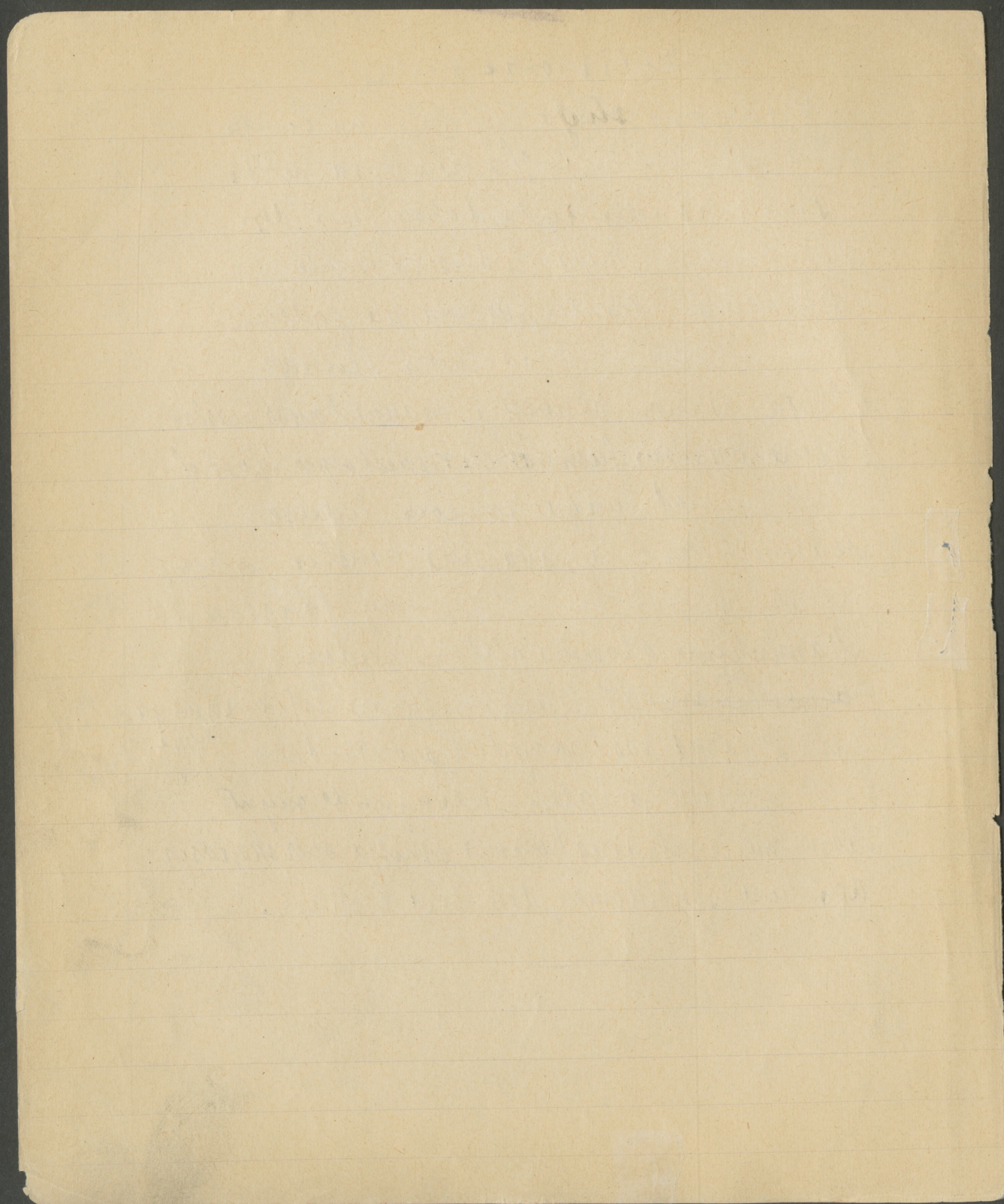
Min tärning faller ödestung.

Hell, makten~~s~~ väg går genom underjorden.

Genom underjordens smalaste klippväg
går den ^{sökt} söker kransen som ick~~e~~ vissnar.

Stjärnorna vimla
Stjärnorna stiga! Stjärnorna vimla
Fällsamma afton
Tusen händer lyfta doken från den
nya lidens ansikte
Den nya tiden blickar ned på jorden:
smäthet blickar
Sakta rinner varvett i människornas hjärter.
Gyllene dårskap famnas människornas tröskel
med unga rankors lidelse.
Människorna öppna sina fönster för en
ny längtan
Människorna glömma allt på jorden
~~och låta sig~~^{för} att lyssna till en röst som sjunger
Varje stjärna kastar med djärvt hand sin ^{uppe:}
skärv på jorden: klingande mynt.
Från varje stjärna kommer smitta över skapelsen:
den nya sjukdomen, den stora lyckan.

Planeterna

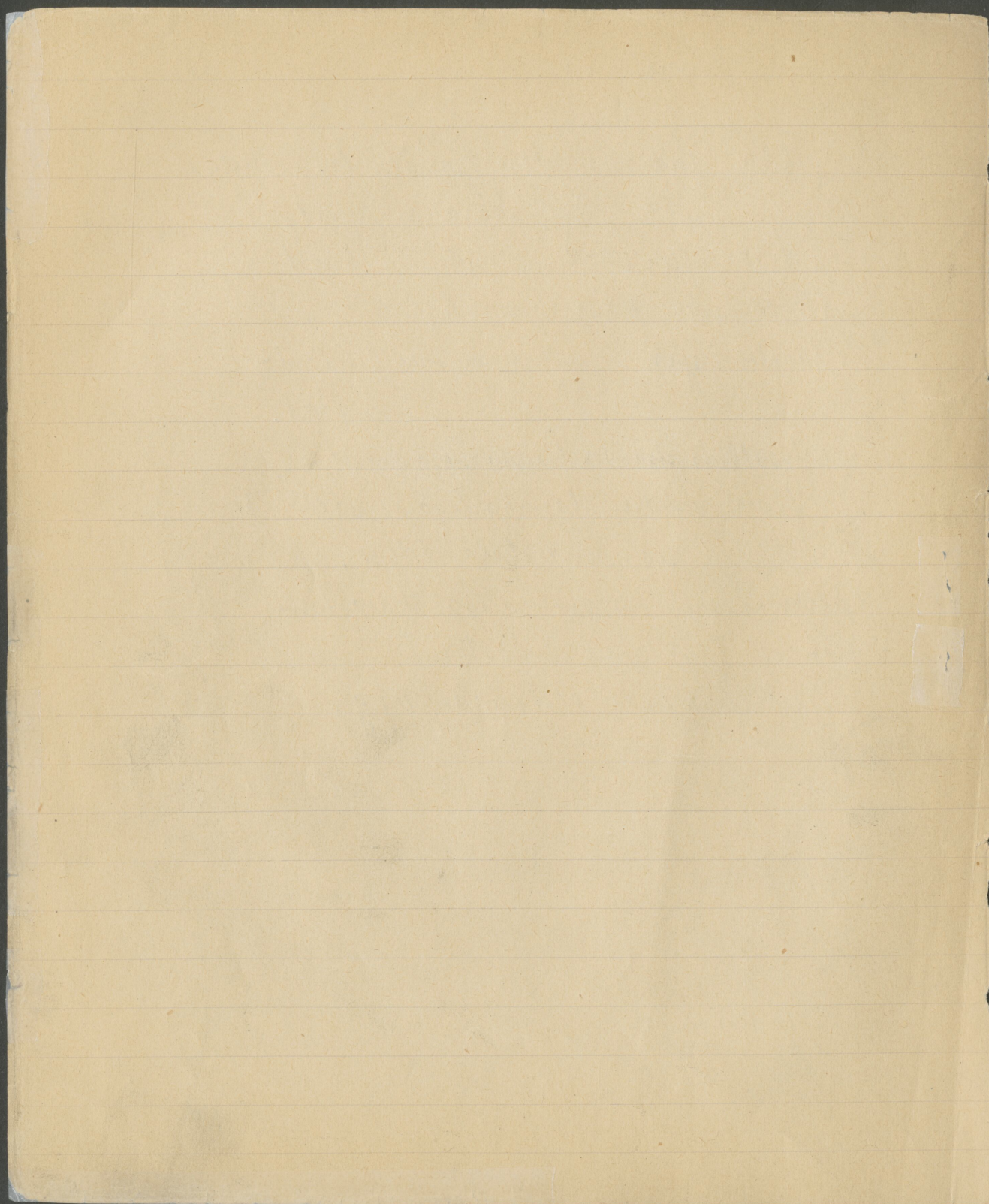
Vilda jord som rullar framåt i brännande
skärande rymd,
säll att luften smattrar mot din kind,
säll att farten vänder om dig.

Planeter vilga ingenting än smakheten uti
sin färd.

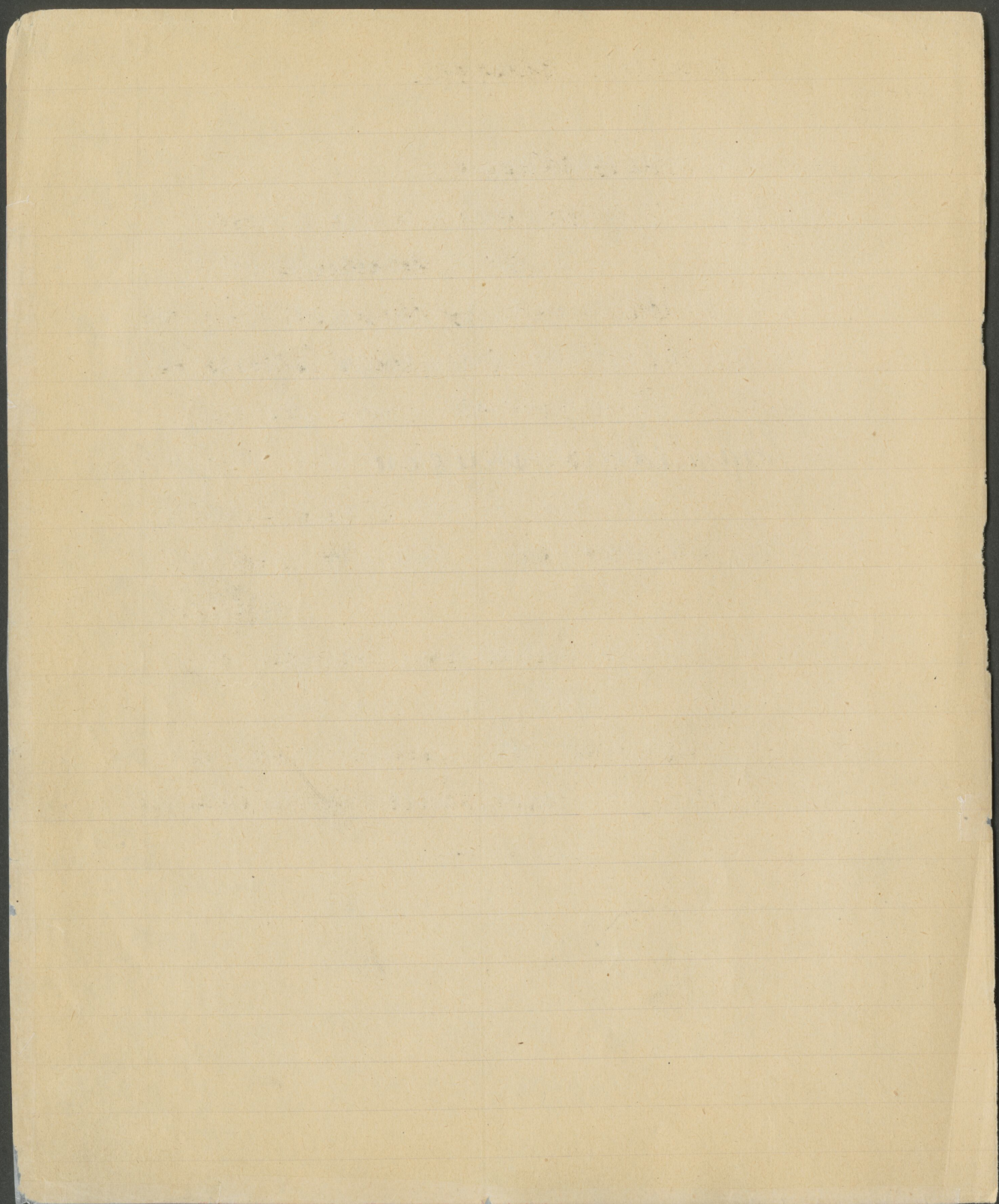
Världsalltets ständer blinka som frågor.

Snabbare, raskare, olarmhärtigare, vältrande
sig i underbara öden,

rullar planeternas oräkneliga skara förbi
mot ett ljus sken i väster -
möjlighetens enda utstakade väg.

Framtidens skugga

Framtidens skugga.

Jag anar dödens skugga.

Jag vet att våra öden ligga i hopar
på norrnornas bord.

Jag vet att icke en droppe regn sig suger i jorden
som icke är skriven i de eviga Tidernas bok.

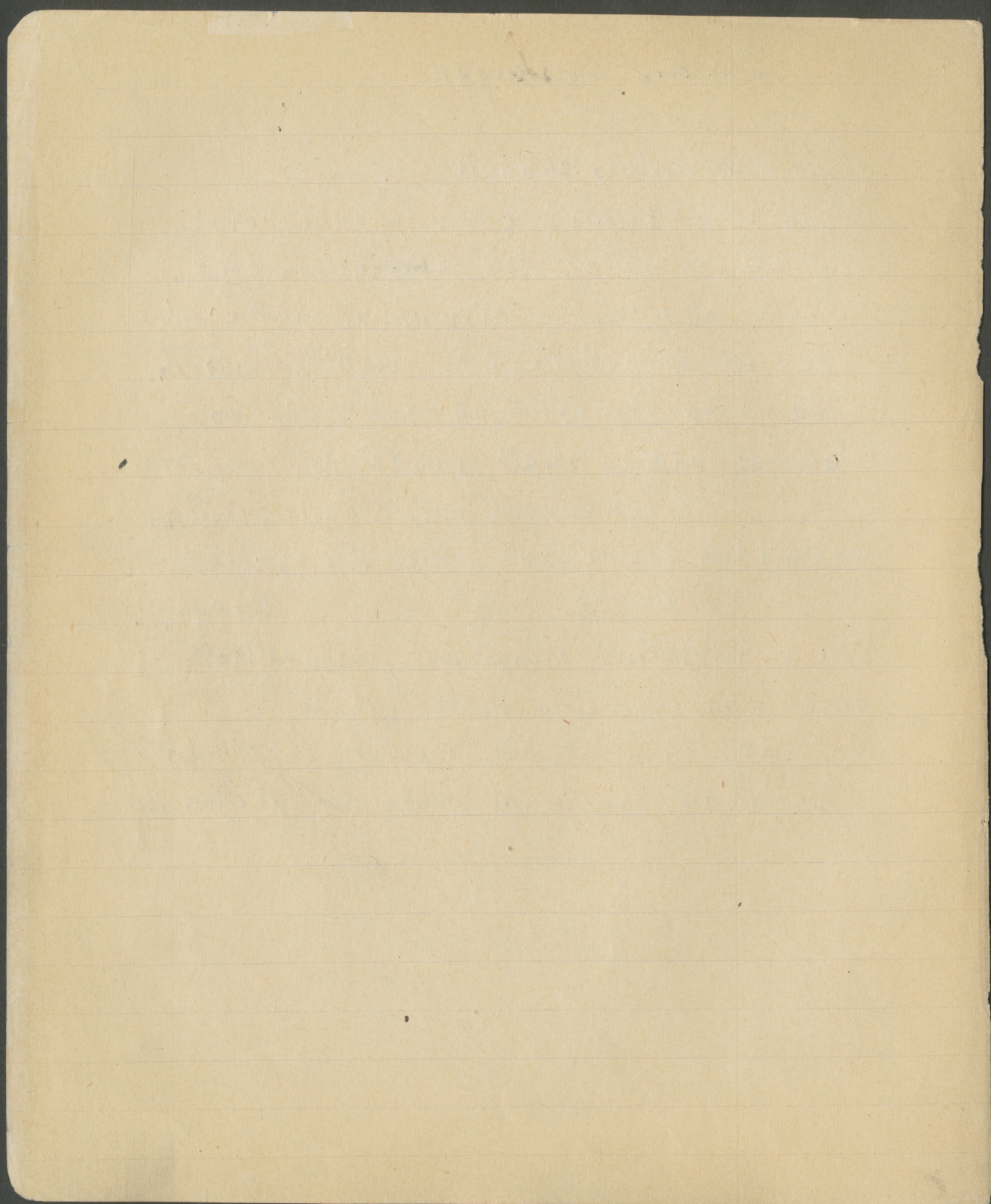
Jag vet så visst, som att solen går upp,
att jag aldrig skall skåda det andlösa
ögonblick, då hon står i Zenith.

Framtiden kastar på mig sin saliga
skugga;

den är ingenting annat än flödande sol:

genomborrad av ljus skall jag dö,

då jag trampat all slump med min
fot, skall jag vende vända mig bort ifrån livet.

Du store Gros.

Du store Gros. Du andas bröllop.

Men vad för bröllop.

Sen jorden stått, och åtiå ~~trigt~~ två kroppar
samma,

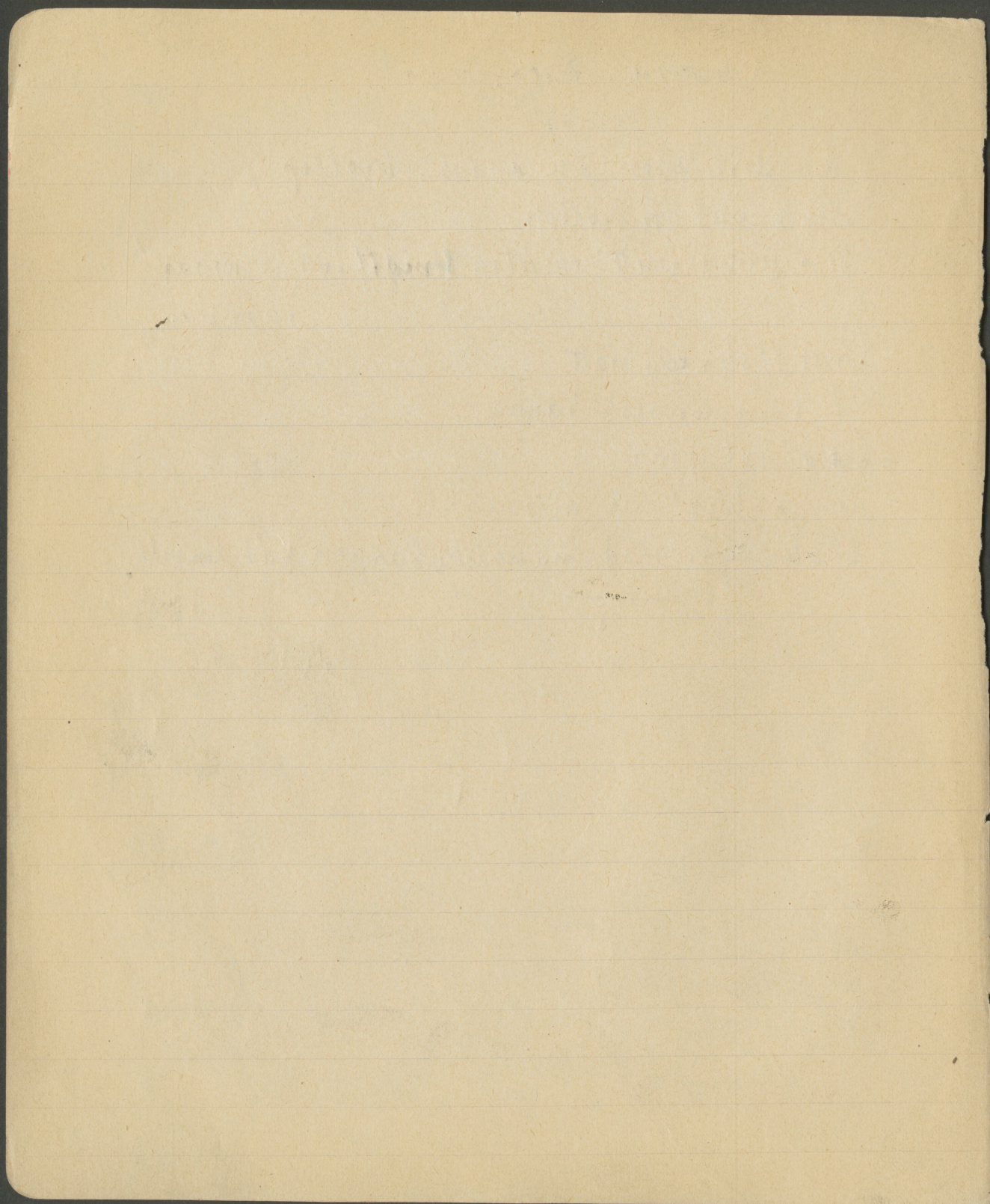
har blisten icks nått

Till människosanna

Denna blist slår

denna blist är allsmäktig

blisten går med människobarnen vad den vill.

Vad är mitt hemland...

Vad är mitt hemland? Är det det fjärran
stjärneströdda Finland?

Lukgiltigt vad . Låga stenar,

välträr på flocka ständer

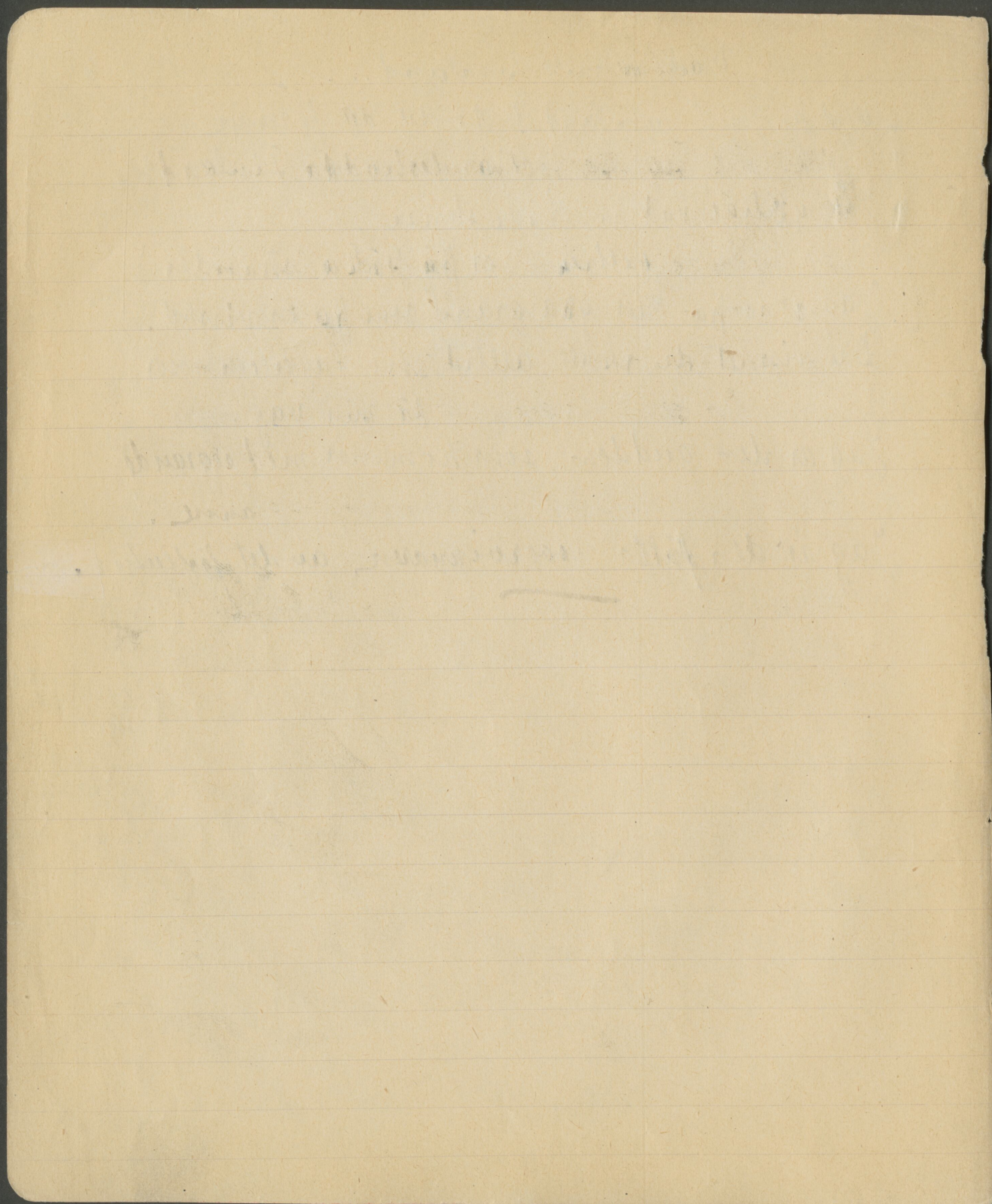
Jag står på eder grå granit som på en visshet.

Du visshet, du skall alltid stå lagen och roser

på min väg.

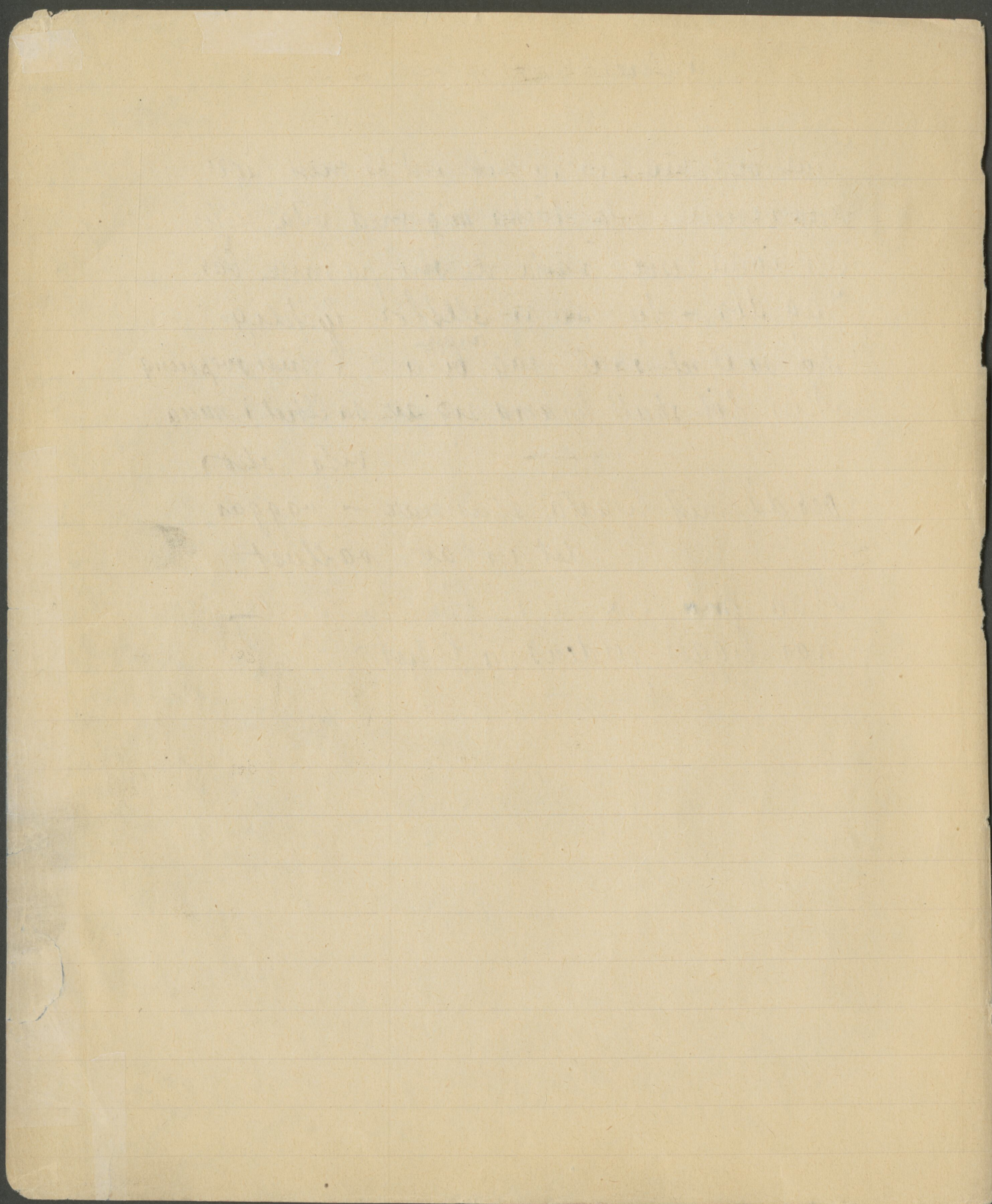
Jag är den guddom, som kommer med segrande
änne.

Jag är den sälla övervinnaren, av det föflutna.

Sä llet

Inart vill jag sträcka mig ned på mitt läger,
små genier skola täcka mig med vita slöjor
och röda rosor skola de strö på min bår.
Jag dör - ty jag är alltför lycklig.
O så llet skall jag ^{ännu} bita i min vapning
Min fot skall krama sig av så llet i mina
vita skor
och då mitt hjärta stannar - vaggas
det in av vållust.
Man ~~nu~~ föra min bår på torget -
här ligger jordens så llet.

Tantalo, fyll din bågare.

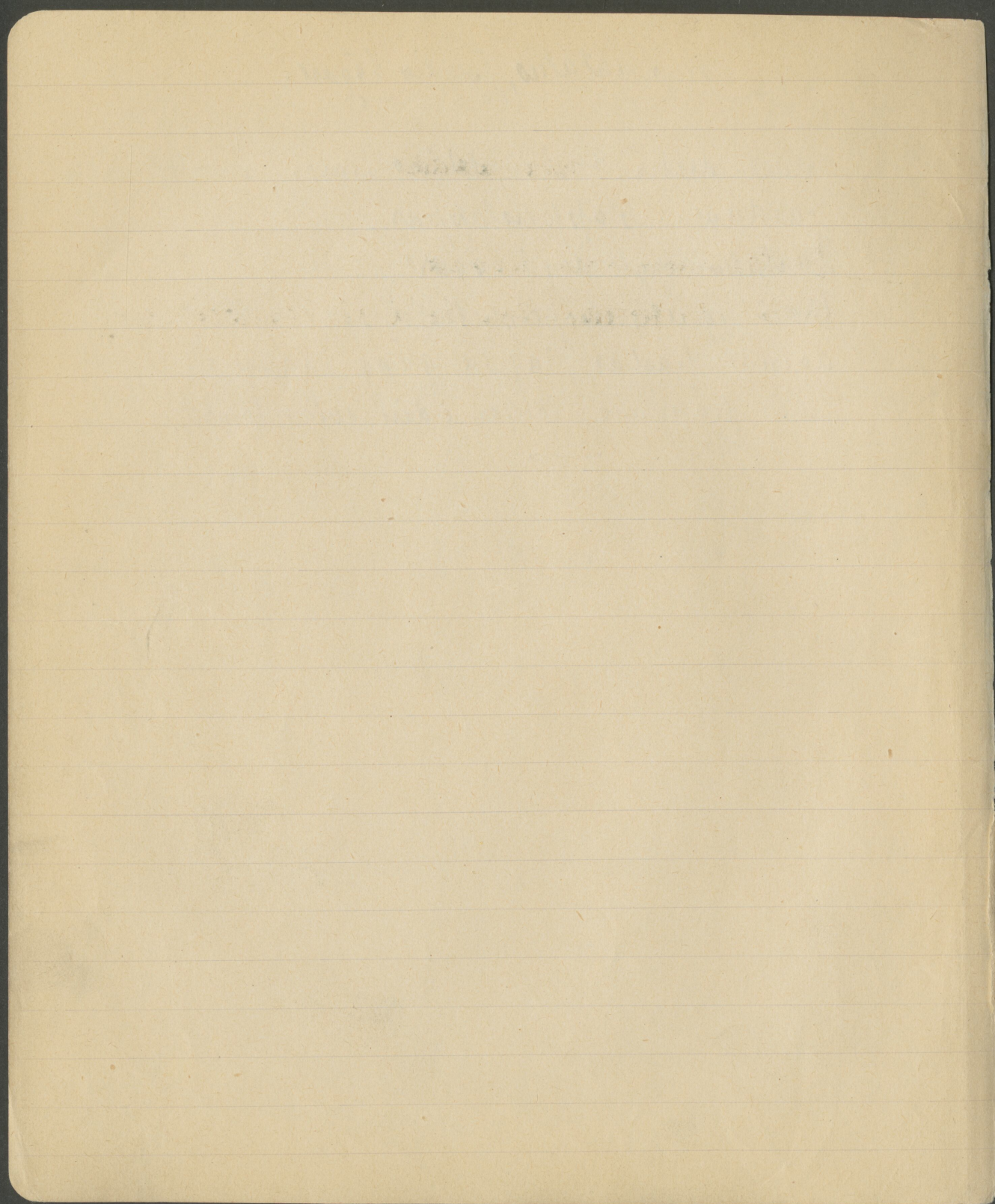
Är detta dikter? Nej, det är trasor, smulor,
vardagens papperslappar..

Tantalo, fyll din bågare.

Omöjlighet, omöjlighet,

döende kastar jag en gång kransen

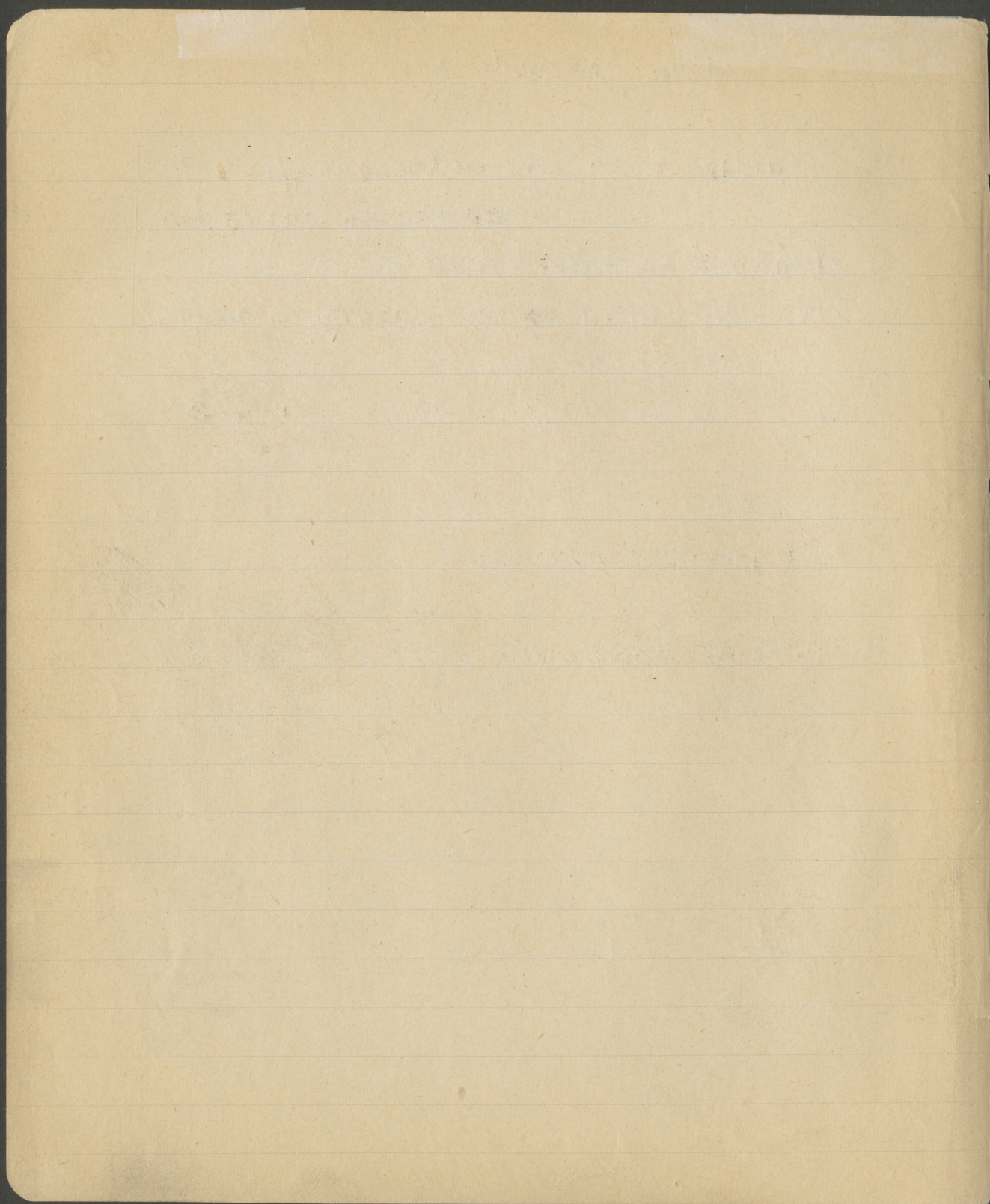
från mina locket i din eviga tomhet.

Den förlorade kronan.

Jag säger så som hade jag förlorat
en sagokrona.

O alla drömmars krona,
skall detta bleka ämne böja sig och resignera?
Jag har funnit allet.
Förvägra regnaren, läs honom ödmjukhet?

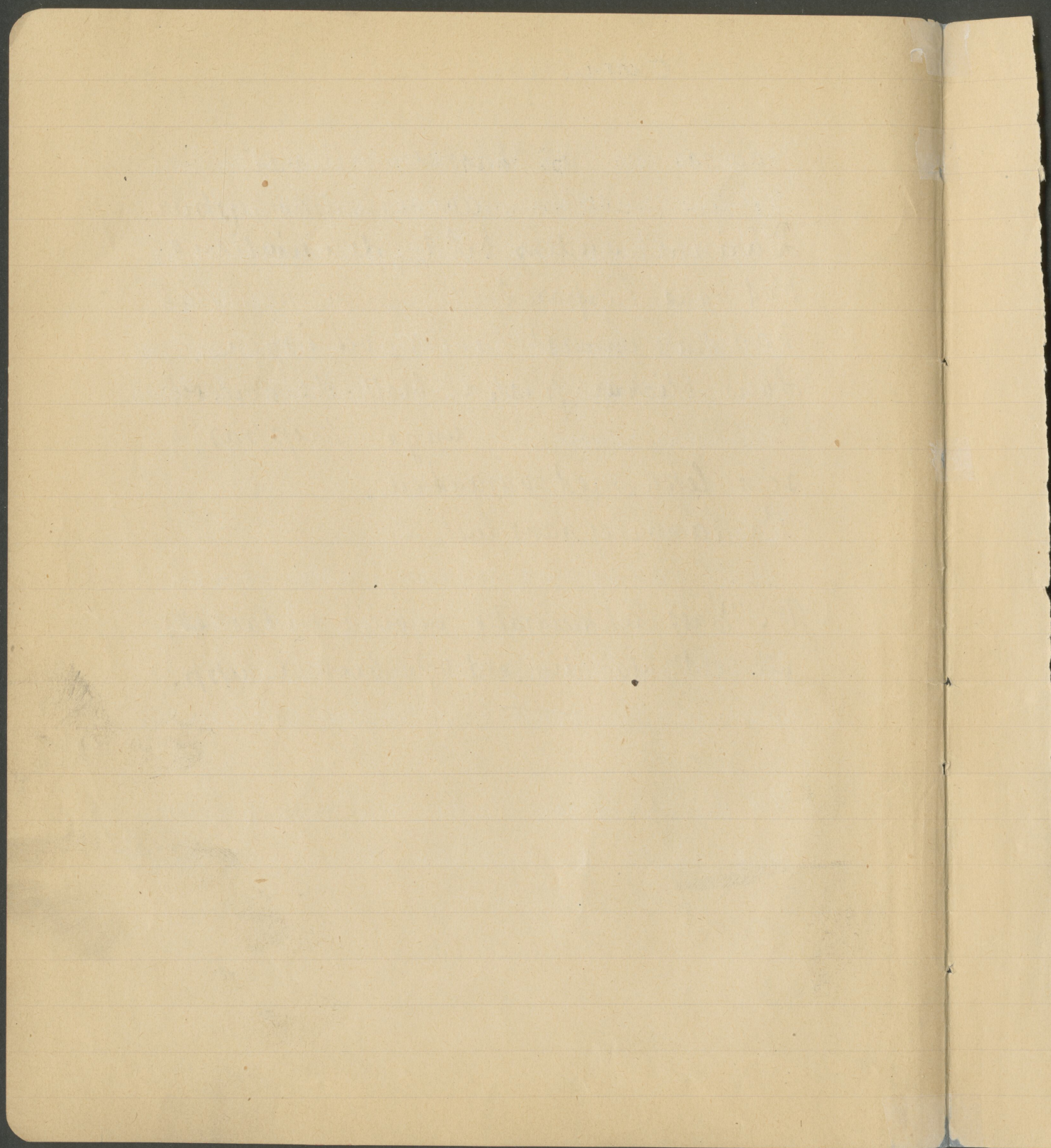

Eros Tempel.

Jag såg, att Eros Tempel var
av människokroppar.
Därinne gudens bild, den evigt ena.
Vad hans läppar bjuda, har ingen förtätt,
Vad han innerst tänker, vet ingen.
Hans blickar piska blott de sorglösa
unga kroppar,
som leka med varandra.

Vi känna ej hans lust — — — —

— — — — —
Vi Eros lekamater, vi vilja endast ett:
bli eld utav din eld och brinna upp.

Solen.

Jag står som på moln i en sällhet utan like.
Molnens ränder brinna röda. Det är solen.
Solen har kyssat mig. Så kysser ingenting bö
jorden

Är det att leva evigt som vittne av detta ögonblick
ack nej, att stiga upp för de lödräta stråfarna
närmare honom.

En gång
skall jag spinna mig in i solen som en
fluga i bärsten,
för efter världen blir det ingen klenod,
men jag har varit i sällhetens glödande
ugn.

Ve, du krona som blänker om min panna,
var skola de veta då de skåda dig?

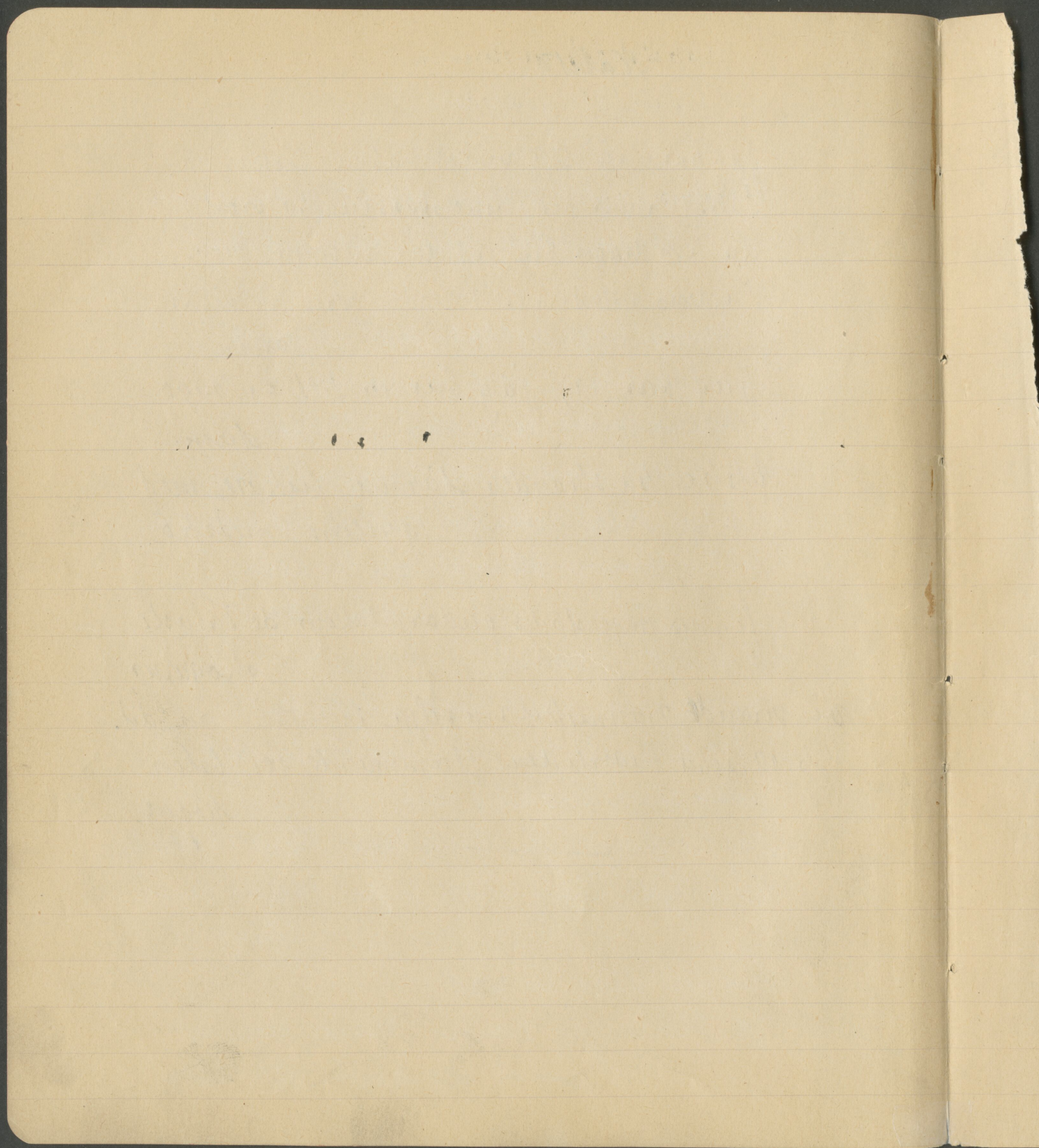
1. The first part of the paper is devoted to a general
discussion of the problem. It is shown that the
problem is of great importance and that it has
not been completely solved. The author then
presents his own solution and shows that it is
correct. The second part of the paper is devoted
to a detailed discussion of the problem. It is
shown that the problem is of great importance
and that it has not been completely solved. The
author then presents his own solution and shows
that it is correct. The third part of the paper
is devoted to a detailed discussion of the
problem. It is shown that the problem is of
great importance and that it has not been
completely solved. The author then presents his
own solution and shows that it is correct.

Nätet.

Jag har nätet i vilket alla fiskar gå.
Taligt häver sig fiskerskans lugna bröst
då hon drager till sig den silverne last.
Jordens rikedom lyfter jag upp på minna
arkar.

Jag bär er, jag bär er till en sago-
damin
Upp på stranden står en fiskare med
gyllene metspö.

Det finnes någonstädes gudar bakom de tätaste
skogarna
vi irrande människobarn vilja ingenstädes än dit.
Upp att söka framtidens flammande sol bakom
skogar.

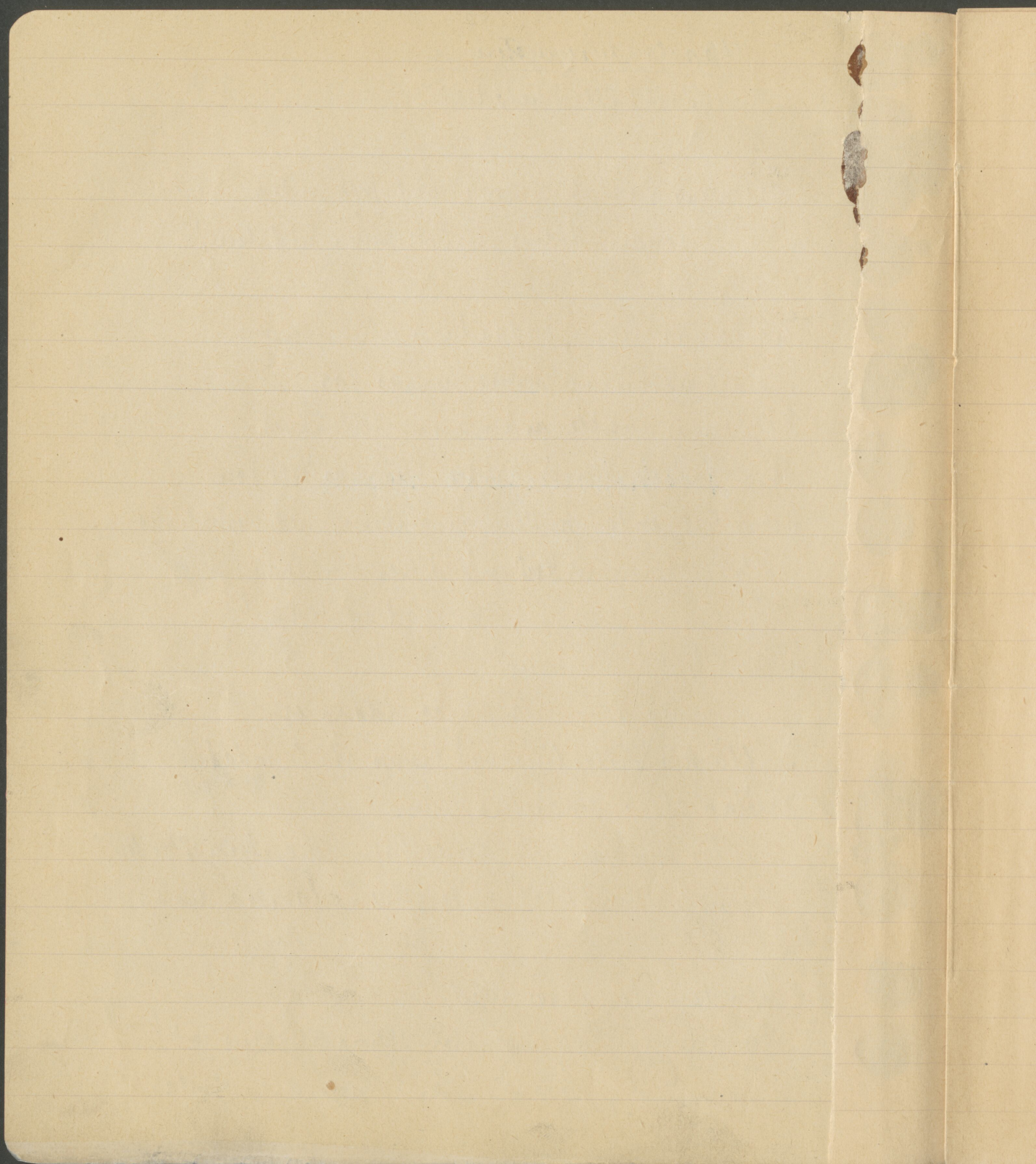
Uppståndelse mysterium
(Tillfällighetsdikt.)

Himlens änglar sjunga ned till jorden: riven
sönder dödens förlat, riven ned den!

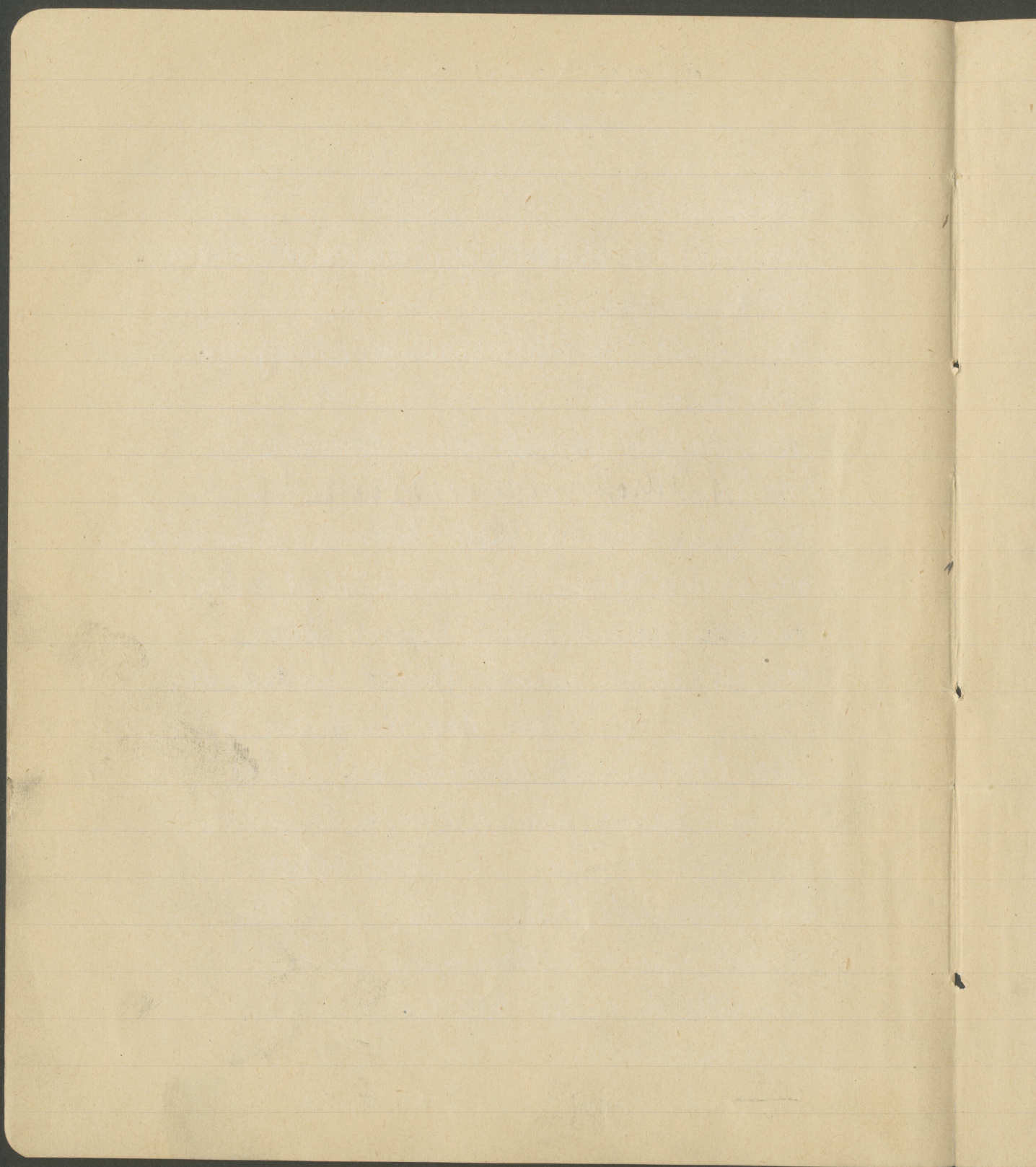
En kvinna ligger bäddad i svart sorgerum.
Stora ljus brinna kring hennes bår.
På hennes ansikte är en åtnä till Livet,
som ville hennes händer knäppas till hon.
Det är tyst, endast matten går omkring med vakande steg.
Plötsligt flammar röt en eld över den döda:
vad är detta?

Det är tyst i rummet
Änglar sjunga: svarta murar vidgen er!
I blå himmels ljus må kistan stå benäddad.
Kistan står i evighetens rum.
Änglar sjunga: du Guds barn, Herren kallar dig.
Det är tyst, aldrig skall sorgen lämna denna
boning.

Men den döda hör ropet:
Ja Herre, jag kommer, klingar hennes röst
som ett skot genom alla himlar.

^u
A lodroffningens spira.
och andra dikter

Åke drottningens spåra
(Fragment.)

Var finnes han,
den jag har skådat i en hänryckt dröm?
Var finnes han,
den mina hjälplösa armar aldrig nå?
Var finnes han,
den skuggan på mitt ämne förnekar?
Var finnes han,
som lyfter upp en trött blomma från vägen
och sveper henne i genomskinligt siden
och virar slöjorna kring hennes fötter
och betraktar henne länge undrande:
hur dog du barn?
Mitt bleka ansikte skulle skifta färg,
på min hanna står i tunga bokstäver:
hon sover.
Dina tårar skola falla ned på mina fötter,
de skola sippra mellan mina knän,
som ville de väcka till liv.
Min ensamhet
skall sprida högt ^{ut} ur en tom kista.

1. The first thing I noticed

was the smell of the sea. It was a fresh, salty smell that I had never before.

The sun was shining brightly and the water was a deep blue.

I felt a sense of freedom and peace that I had never experienced before.

The waves were crashing against the shore and the sound was so soothing.

I took a deep breath and felt the salt on my lips.

The sand was soft and warm under my feet.

I looked out at the horizon and felt a sense of awe.

The sky was a clear, bright blue and the water was a deep, dark blue.

I felt a sense of peace and tranquility that I had never before.

The sun was setting and the sky was a mix of orange and red.

Det är som om något ville sätta sig upp
med hopknäppta händer
och icke har makten därtill.

Och du skall ~~du~~ lyfta upp min kista på två pelare
i din underbara trädgård.

Och du skall adra degyllne lockerna på min panna
och stycka tillrädda sidenet på min buk.

Din hand skall vara våtar Iöars

och du skall säga: här plöcker jag ännu
mina underbara frukter, sköra och stela.

Och de skäraste rosorna skall du plöcka i din trädgård
Är denna skär nog?

Du lägger den i min hand

som håller den förtröende som vor den
levande och varan.

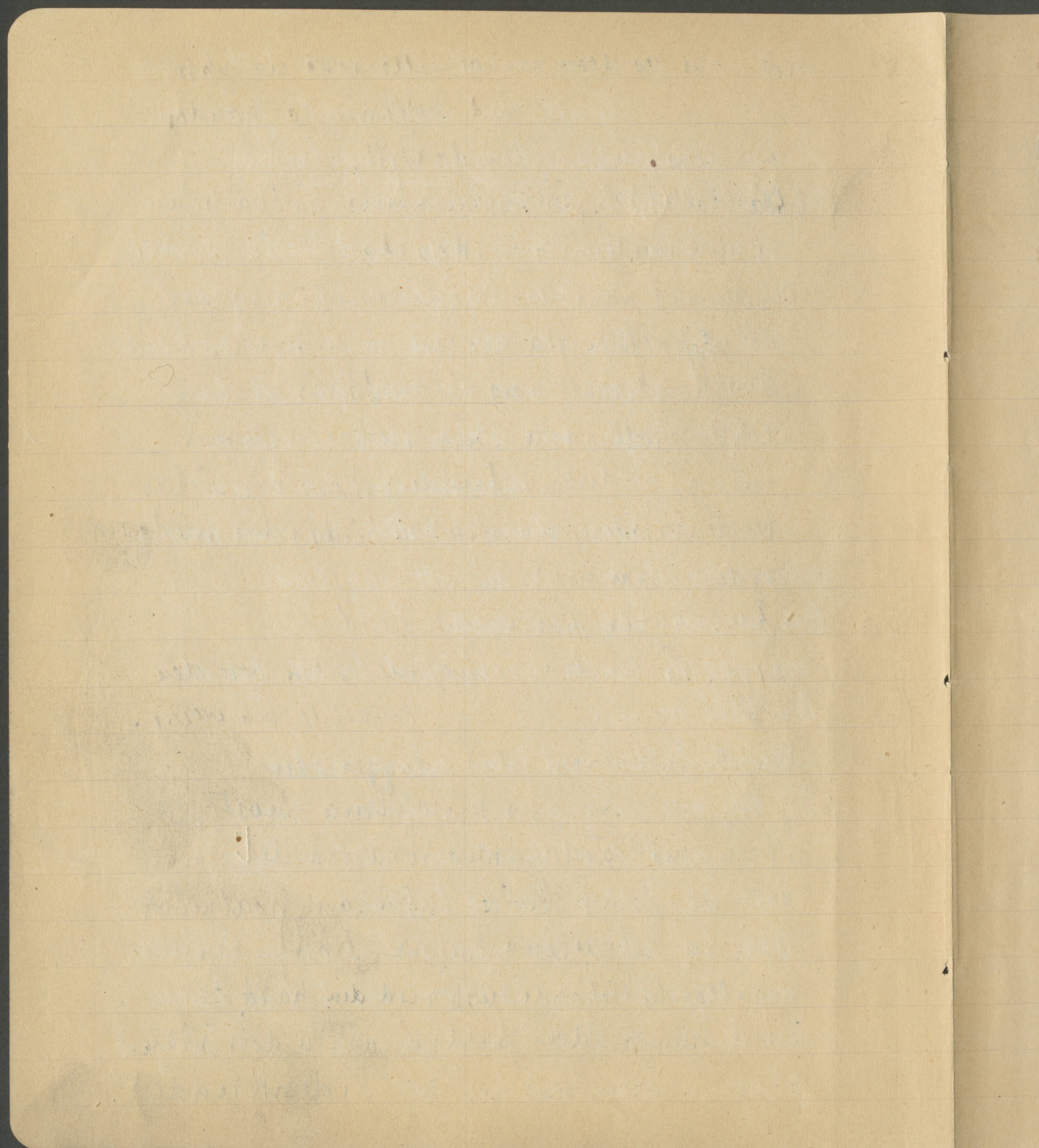
Och ett fint grönt blad lägger du
på mitt bara bröst,

att jag må stoda min haka på det som
på en psalmbok.

mina silkeslena lockar från sidan

håller du lekande upp med din hand

och lägger dem tillbaka på den vita
sidenkudden.

Mitt öra är som om det lyssnade till silver- A
gud ur ansträngt fjärran.

Med en silvrefjünvippa rör du mina lysande läppar X
Och du tänker: ^{bekant vilken Tandning stå vilja} lever du icke.

Då lyfter du mig upp med häda armar
och lägger mig i gräset
och du sitter och ser på mig med väckande
ögon, som en mor på sitt barn.

Du tar min slappa hand och drager
diamantringen från fingret,
du borar stenen i köttet på min öronarm
genom röda slöjor ser du att jag lever.

Och du snör upp min dräkt
och lägger handen på hjärtat för att lyssna.
Du klär av mig,

sidenet faller ned från mina axlar

Du tar och lägger mitt underbara huvud
mot ditt bröst som till en kyss,
men det faller livlöst tillbaka.

Dock du har mera mod, du tar mina fingrar
och höjer dem i lederna, som hos ett barn.

Då skall ett blätt ton stiga upp i din hädgård.
Alvorna dansa omkring det.

Let me see if I can find the book for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

I will try to find it for you.

Upp i de gyllne Tinnarna går äldrottningen

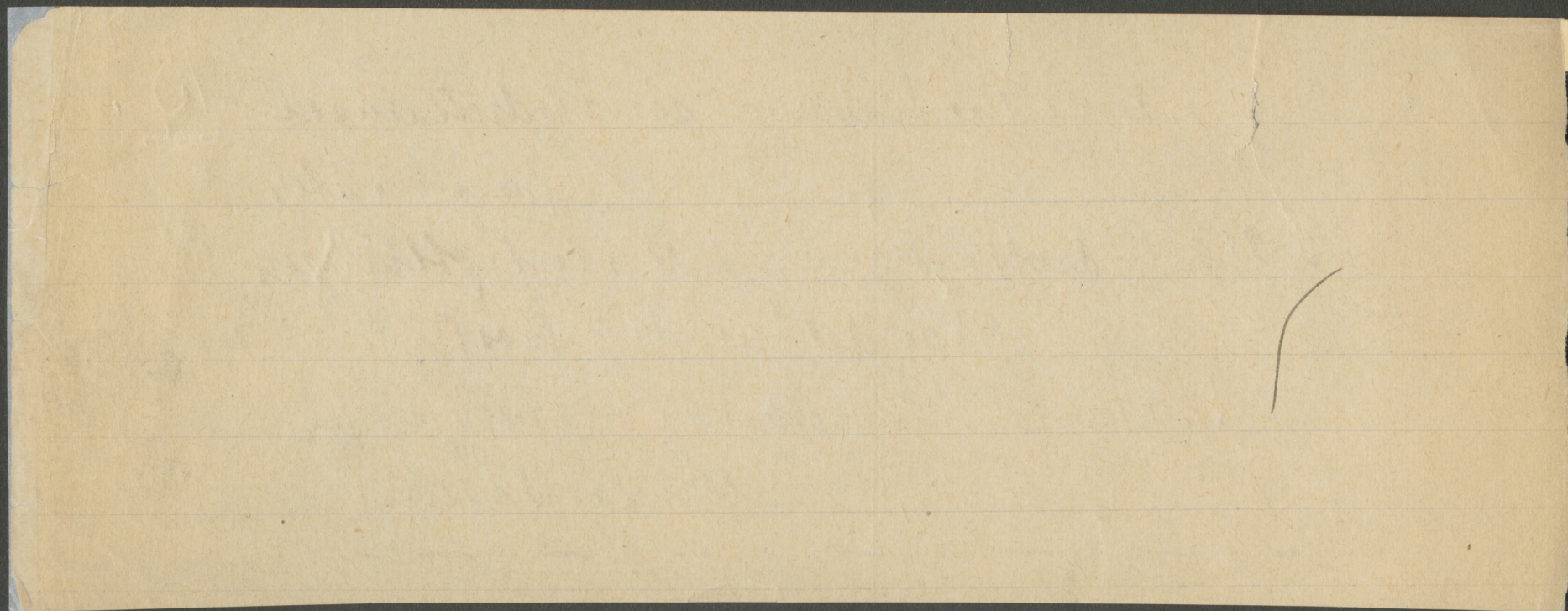
B.

fram och åter.

Till äldrottningen Till äldrottningen
skias det'us ditt bröst.

Äldrottning, äldrottning vara mig på
blanka dagen.

- - - - -

Äldrottningens röst är en flöjt: flickor skynden.
Älorna skynda till från alla håll.

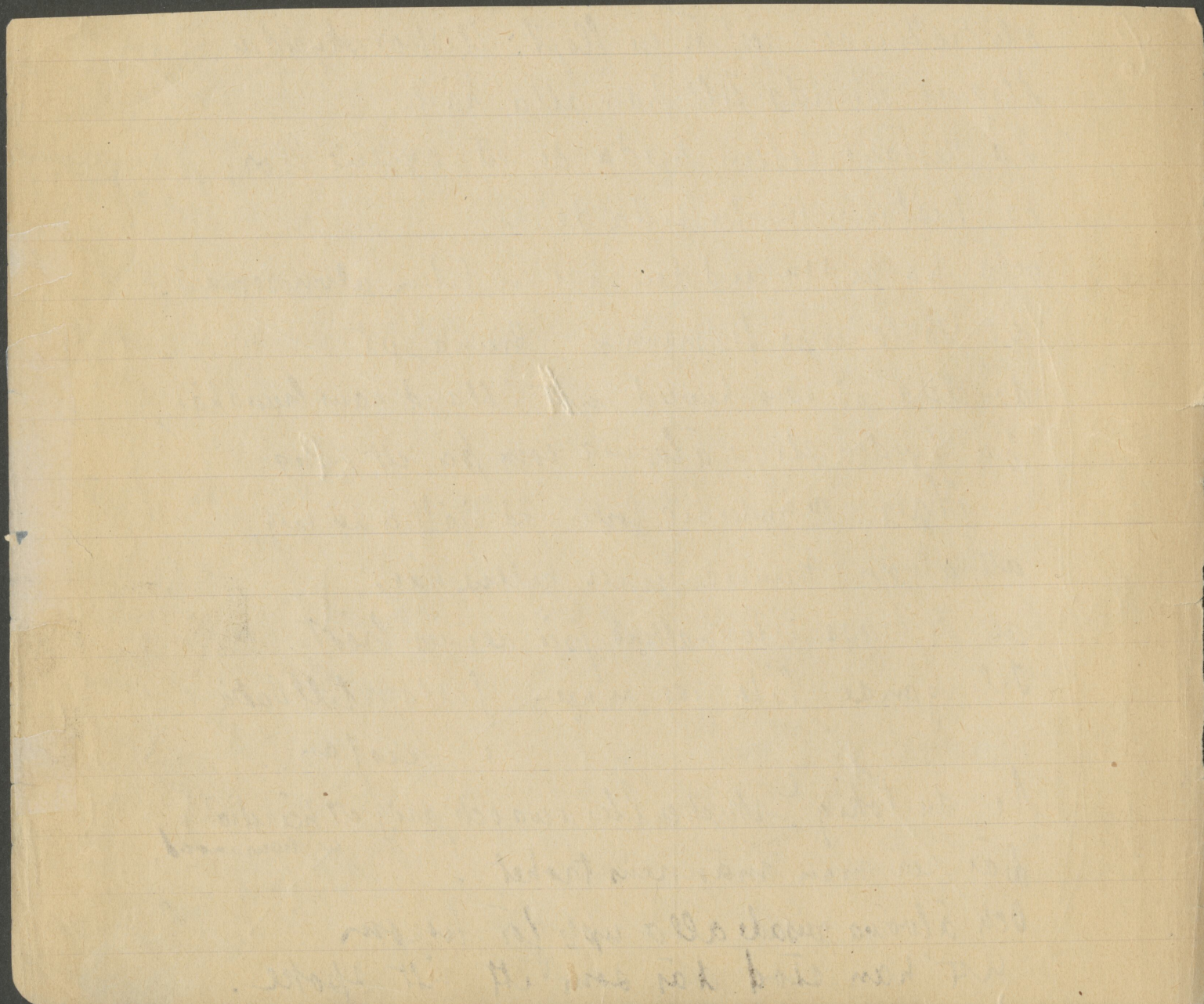
På kustans botten breda de ett gyllene flor,
på kustans kantar sitta de
och på sidenkudden har en liten älva somnat.

De ställa sig på fästmannens bruna fot
de sitta på hans huvud mitt i bland hans bruna hår,
på brudens stiga äloorna som på ett båg

Han vänder sig bort: vad hjälper det mig,
att älvorna kamma hennes gyllene hår,
att de lägga silfverallina på hennes bröst.
Tillingande låter jag ringen falla tillbaka
i kistan.

Ä, du tokig! Skrek en liten älva och drog ett hårstrå
Där ser man männens trohet! ^{en hånsvaret.}

Och älvorna rusade alla upp för honom
att han stod där som ett vitt spöke.

Överst på toppens stod älv drottningen med blänkande krona
Inne i brakaeden hon katter ^{och höjde rinderna:} Elektrus
be den hit honom skinnas den döda till liv.

" Lever min blomma? Ringen i min hand har sett all sorg
Lycklig sätter jag dig åter på ditt finger, din underbara
leksaker.

Du leksakens leksak, sätter du åter på jorden
dina vita skor.

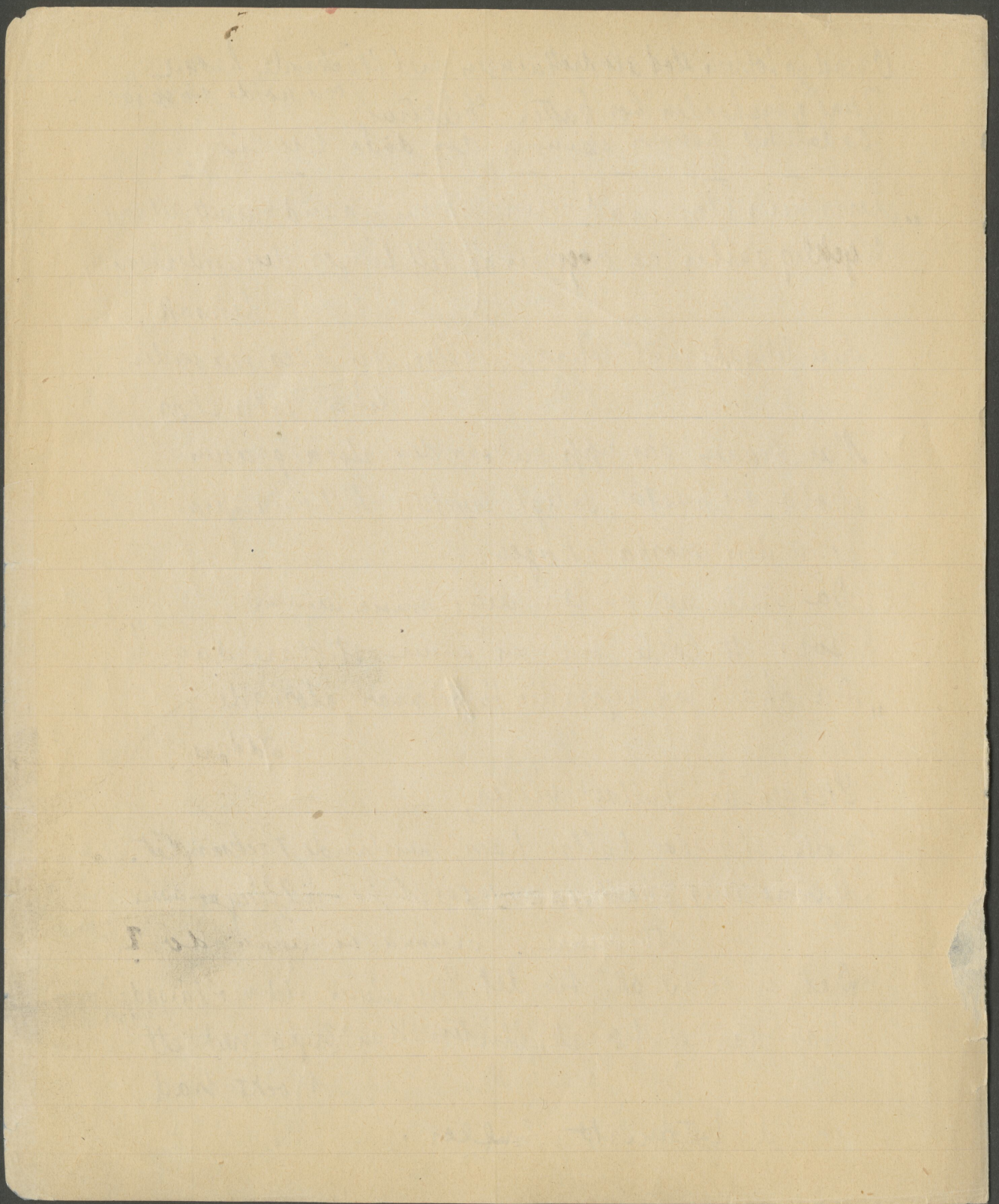
När månen går upp bakom den stora granen
skola vi hasta, saligt lyckta till varandra
ut i den mörka skogen.

Då skall jag hålla dig i mina armar
som ett löfte om en ännu stillare dag. "

" Då skall jag kyssa dig på pannan, storögde
räddar.

Skogen är full av violer,
mörk skyns källan fram, murrande tacksamhet.
~~Denna ring skall glänsa evigt på mitt finger som~~
~~ett minne. Kunna vi annu dö?~~

Det är svårt att tro det. Livet flyter med violfärgade
Man kan ej tro att blinten kan bryta ned ett ^{vägar.}
med litaniskt buller. " fjöcktiad

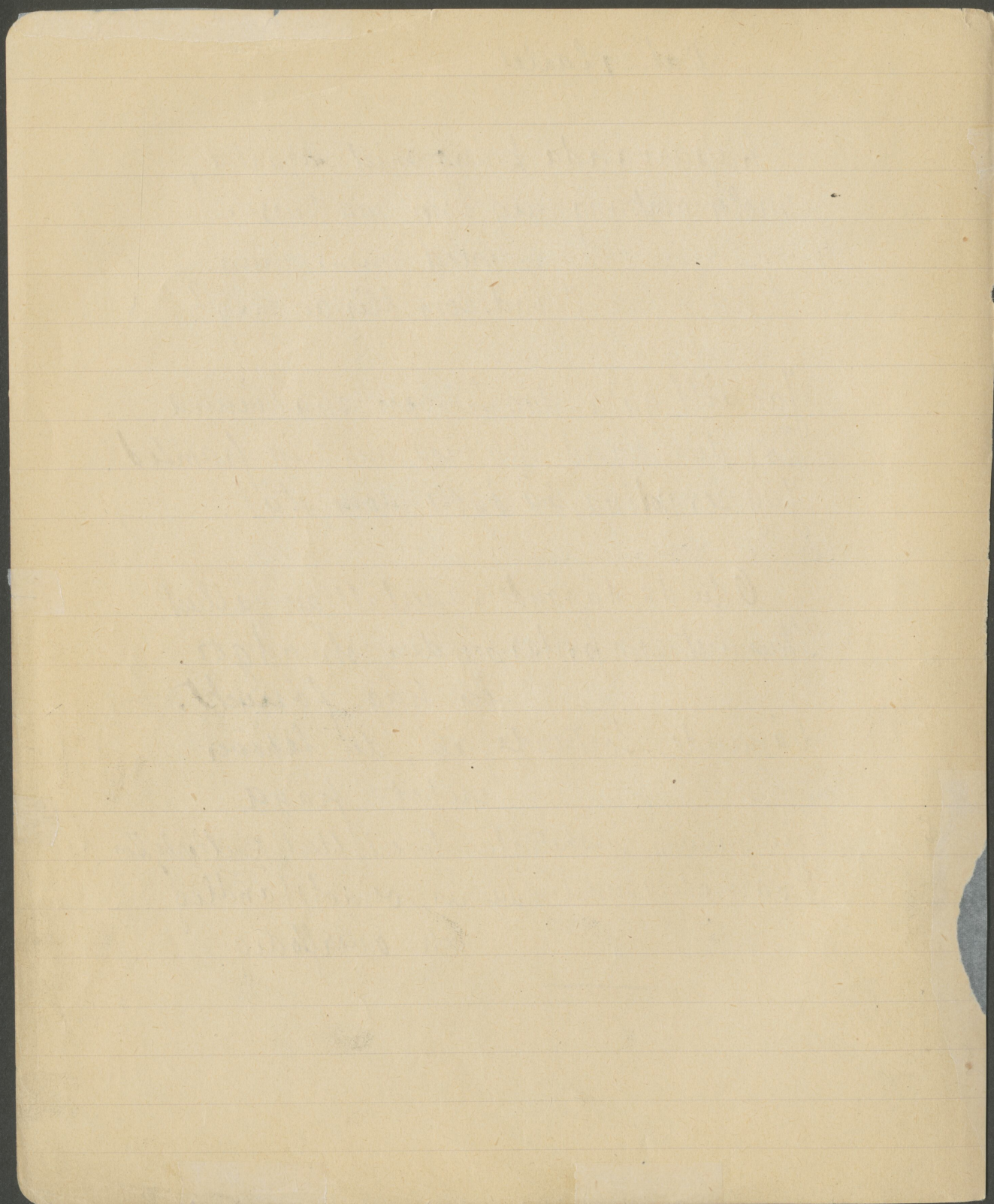

Vattenfallet.

Skaparvänder kring mitt hjärta,
moln ombring mig som jag kysser
med min mun.
Moln, veten I vad som blir av mig?

Jag vill gå i dag till en spåkvinna.
Höj din hand och visa mig min framtid.
Jag ser dina två ögon som stål.

O du då dånande vattenfall av vållust.
Skummet som polar på din strand gör
en hög förryckt.
Dånande störtande fall, du behöves
intet fråga
Ergotsamma visshet slår tusenfaldigt kullerbyttor.
Förmodiga visshet: du är oemotståndlig
och överflodig.

Öro hemlighet

Jag lever rött. Jag lever mitt blod.

Jag har icke förnekat Öro.

Mina röda läppar brinna på dina
kalla offerhållar.

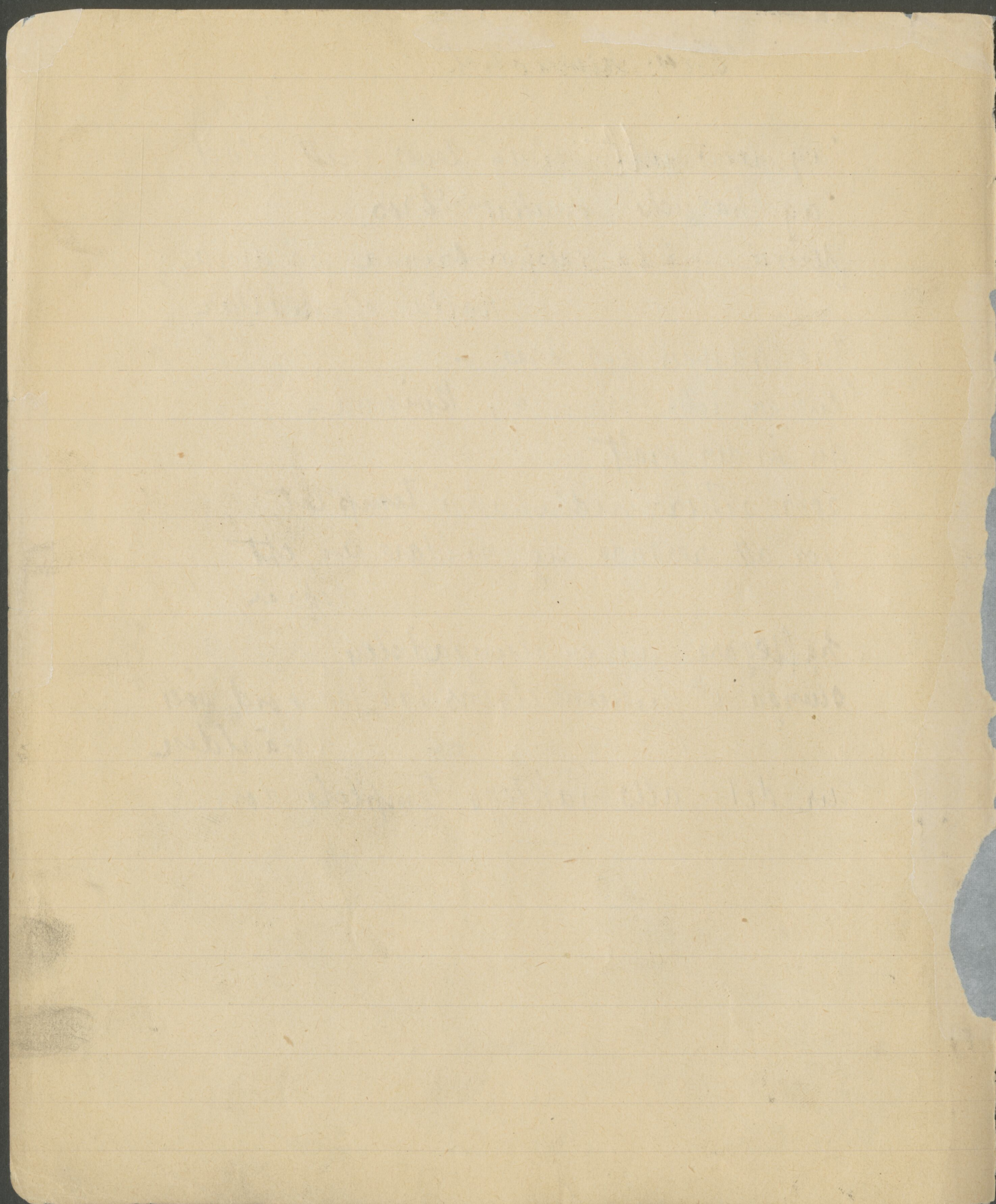
Jag känner dig Öro —

du är icke man och kvinna,
du är den kraft,

som sitter nedhukad i templet,
för att resande sig, vildare än ett
skräk,

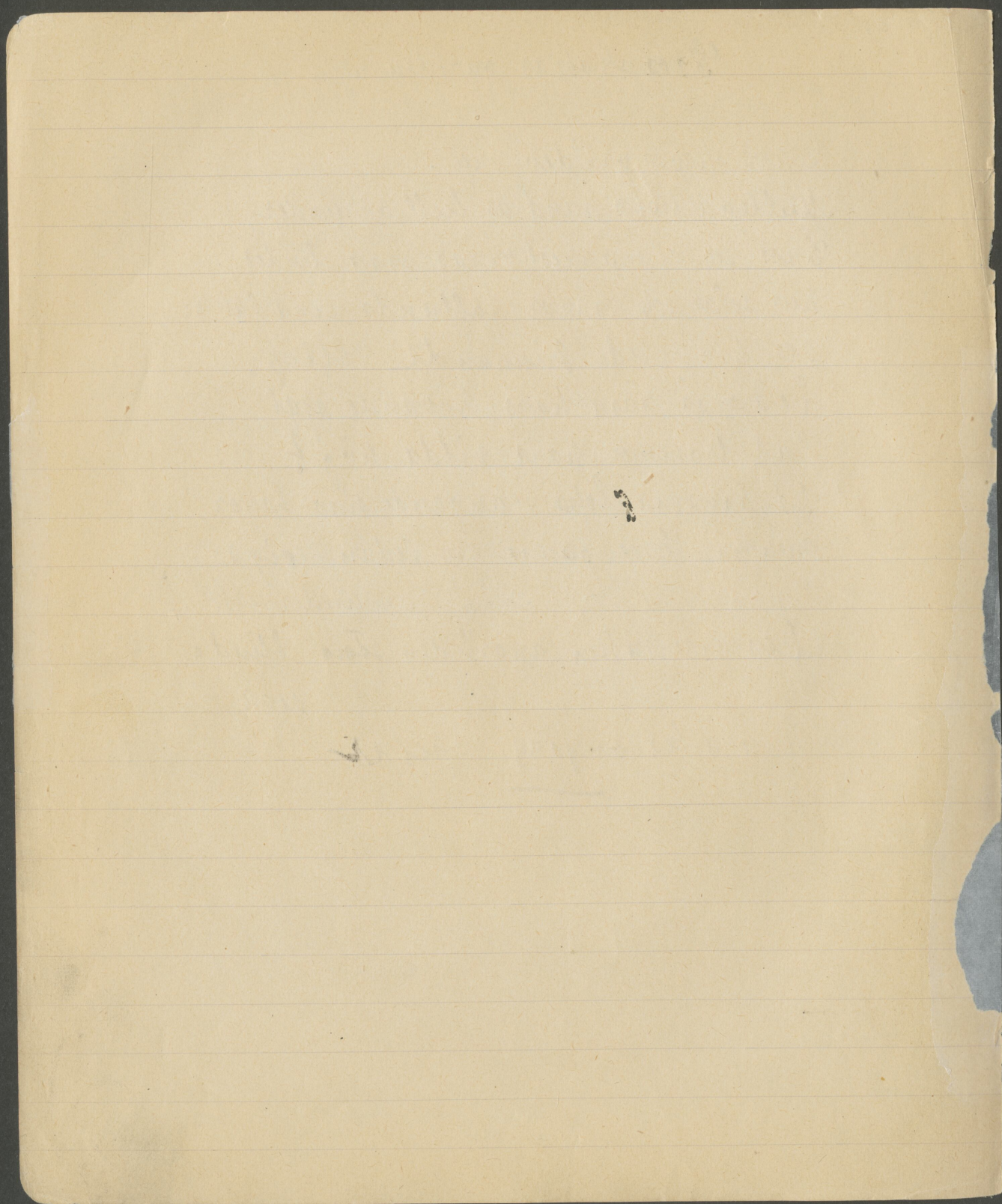
käftigare än en slungad sten,
slunga ut förkunnelsens träffande ord över
världen

ur det allsmåktiga templets dörr.

Eros skapar världen ny.

Eros skapar världen ny.
Mullen i hans hand är full av under,
Eros ser ej människornas små strider,
hur solar och månar fullända sina banor
ser han med brinnande blick.
De äro så nära hans havande själ,
vad drömmar hans vilda håg?
Stjärnorna löpa i ringande sina banor,
men på Eros panna gry redan eviga
underverk.
Den unge jätten anar ^{en} den stora blinda
han åter en gång spelar ^{saga,}

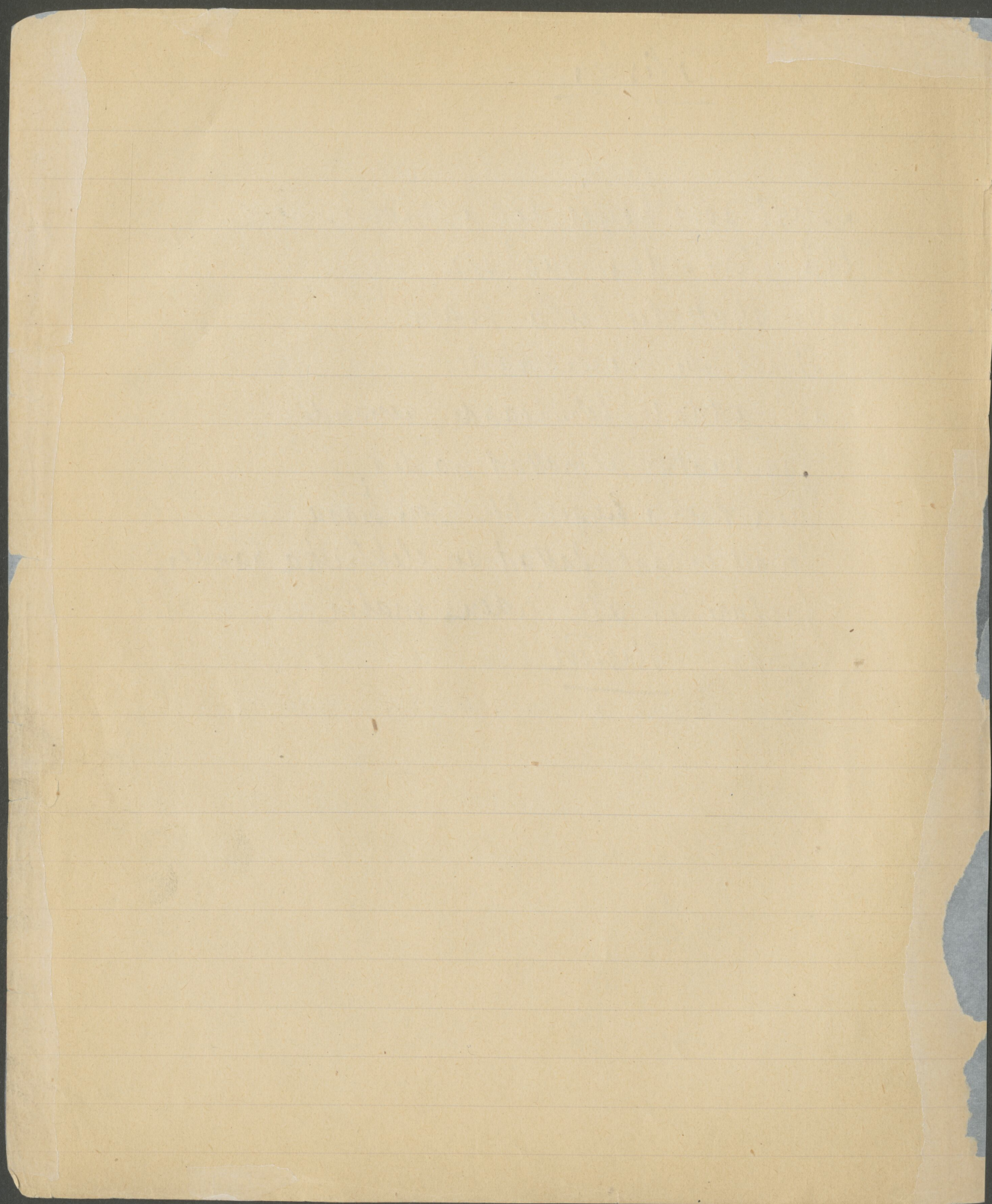

Blisten

Blist som följer dig i moln,
blå blist, den jag ser,
när skall du bryta fram?

Blist, du välsignade,
åskleddade, befruktande, renande,
jag väntar utmattad på dig.

Min kropp ligger lik en trasa
för att en gång, fattad av elektriska händer,
fastare än all jordens malm,
sända blisten.

~~Skön och idel lek.~~

Materialism

Tor att icke dö måste jag vara viljas
till makt.

Tor att undgå atomernas kamp under
upplösning

Jag är en kemisk massa. Jag vet så väl,
jag tror icke på skön och själ.

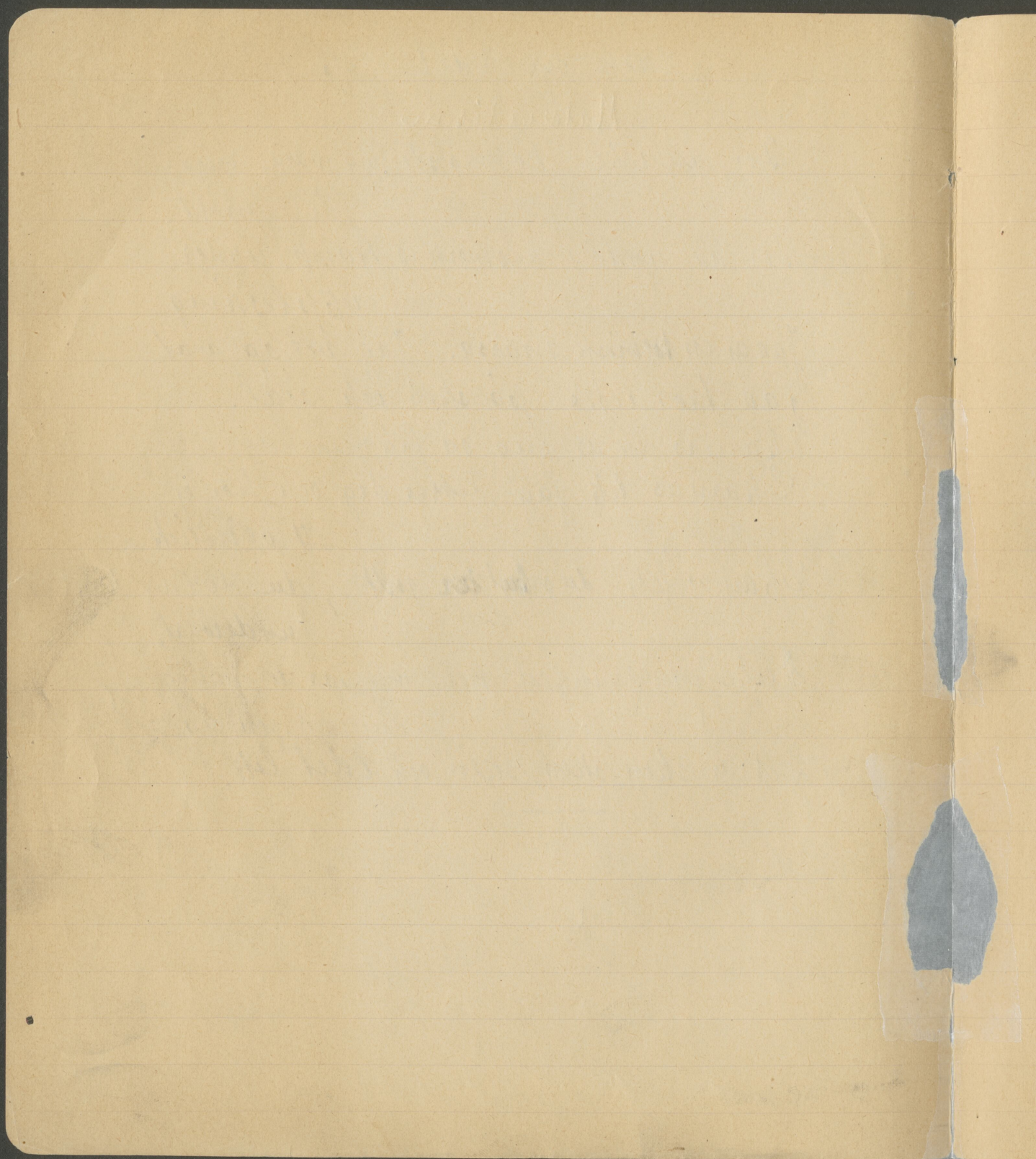
Lekarnas lek är mig så främmande

Lekarnas lek jag leker dig och tror ej
ett ögonblick

Lekarnas lek, du ~~rocker~~ är godt, du dötar
underbart,

och finnes ingen själ och har det aldrig
funnits någon själ.

Det är skön, skön, skön och idel lek.

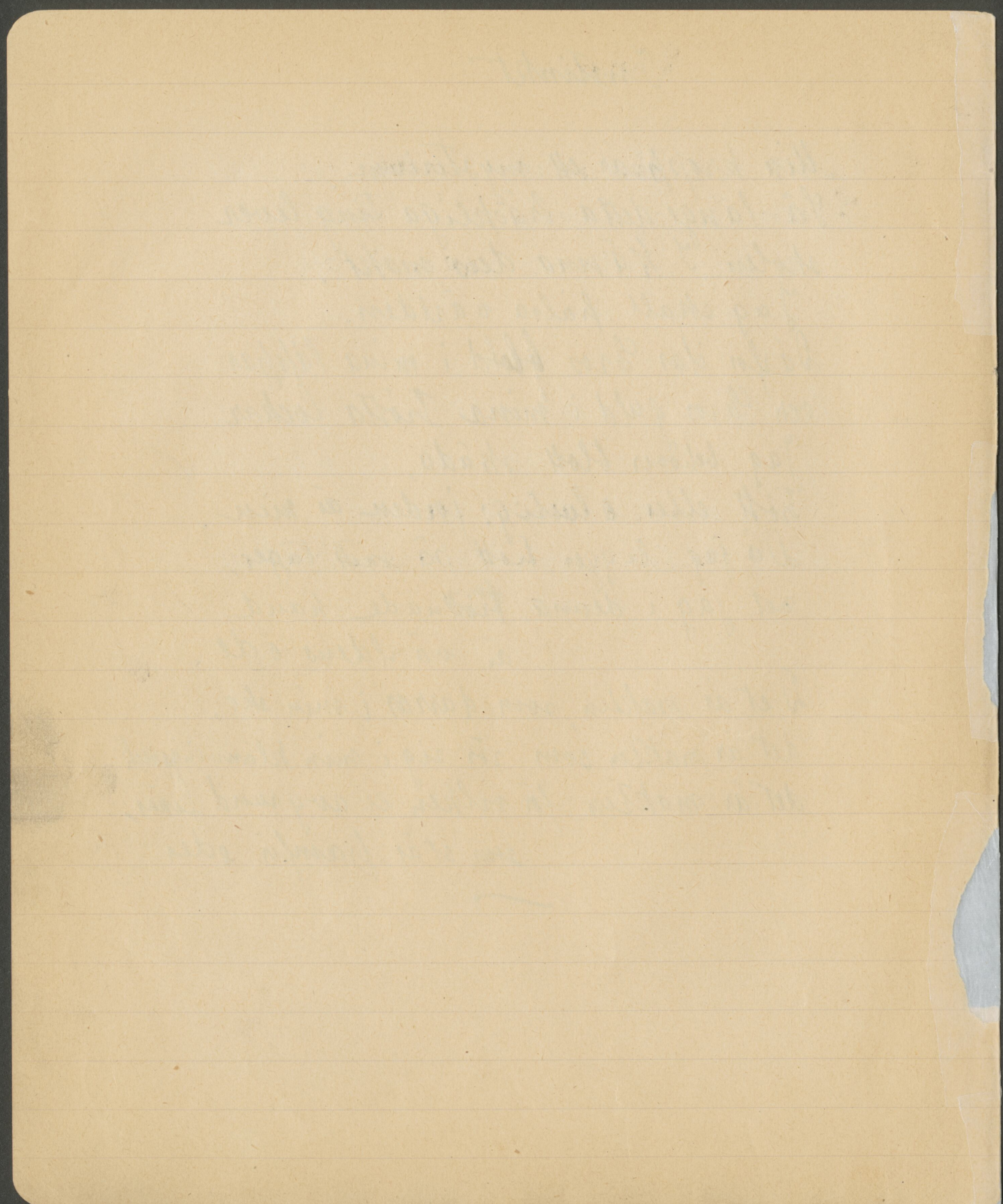

Instinket

Min kropp är ett mysterium.
Lå länge detta häckliga ting lever
skolen I känna dess makt.

Jag skall hälsa världen.
Därför idas Eros blod i mina läppar
och Eros guld i mina trötta lockar.
Jag behöver blott skåda,
trött eller o lustig: jorden är min.
Då jag ligger trött på mitt läger,
vet jag i denna tröttnade hand
är världens öde.

Det är makten, som darrar i min skr,
det är makten som rör sig i min klämsångsveck
det är makten, för vilken ej avgrund finns,
som står framför eder

Ensambhet

De äro så få bland sanden i havet som förstå det.
Ensam har jag kommit, ensam skall jag gå.
Mitt fria hjärta har ingen broder.
Kristus spoken sitta i alla hjärtan och sträcka
ut armadets händer.

Den sötma som strömmas till mig från alla håll
är eder otillgänglig.

Det är tronens underbara ensamhet,
det är rikedom, rikedom som böjer knä.

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

Den starkes kropp.

Jag vet, jag vet att jag skall segra.

Vad man än må nämna mig, vem som än må hänta mig,
jag är framtidens stjärna.

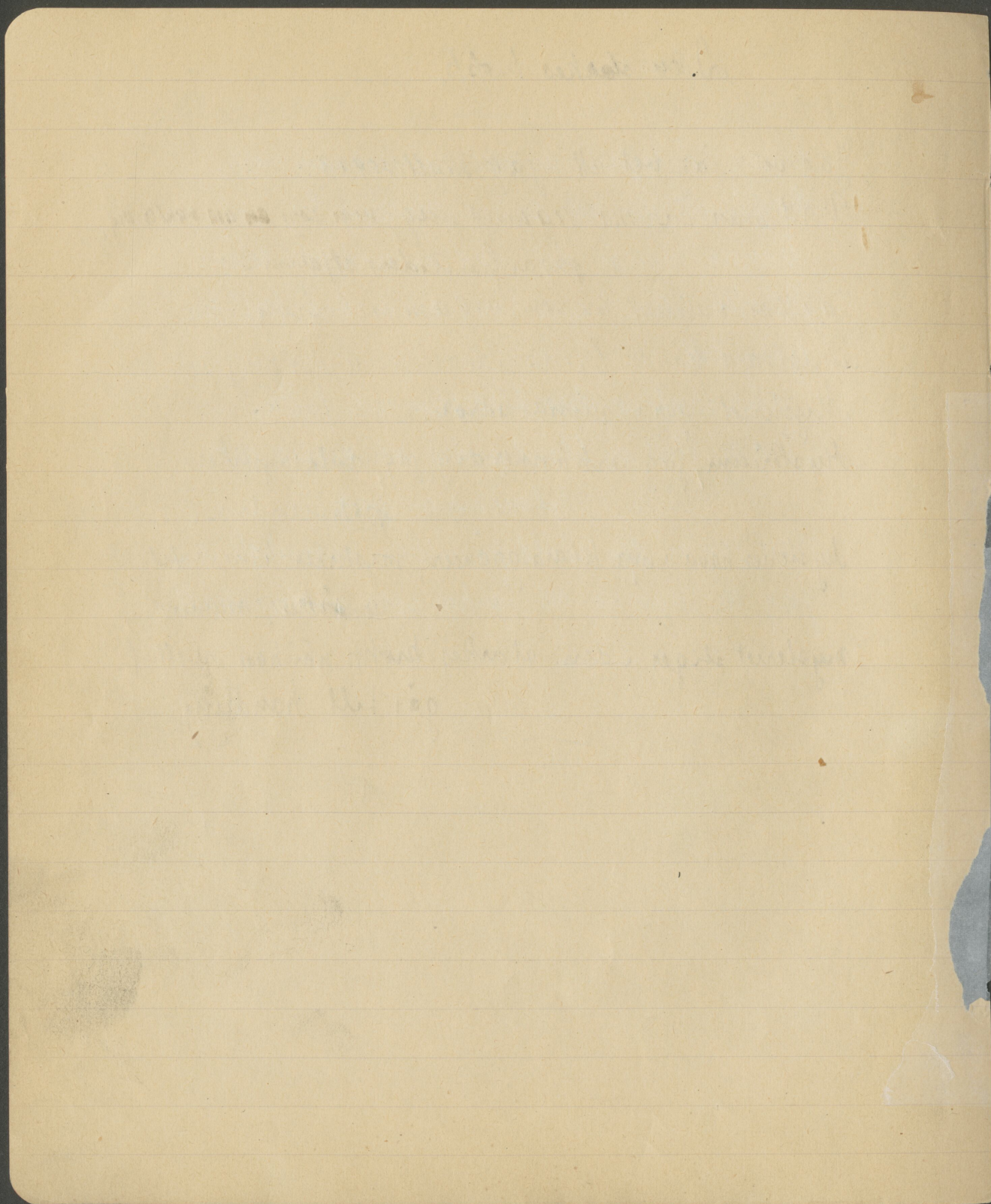
Jag har vaknat på en urgammal tron,
underbara händer breda sidenlöjor under mig.

Mysteriet går i mina ådror.

Mysterium, jag erkänner dig, jag, antimystikern,
spökfienden.

Mysterier hava inga klara gränser, mysterier hava intet
uttalat namn,

mysteriet stiger i den starkes kropp när han rustad
går till handling

Ätning

O du härligaste av allt härligt, min kropp,
Varför vet du, att du har makten?

Denna arm är det, vad århundradet behöves.

Blisten sitter i min hand och en dag skall den

Ljunga till,

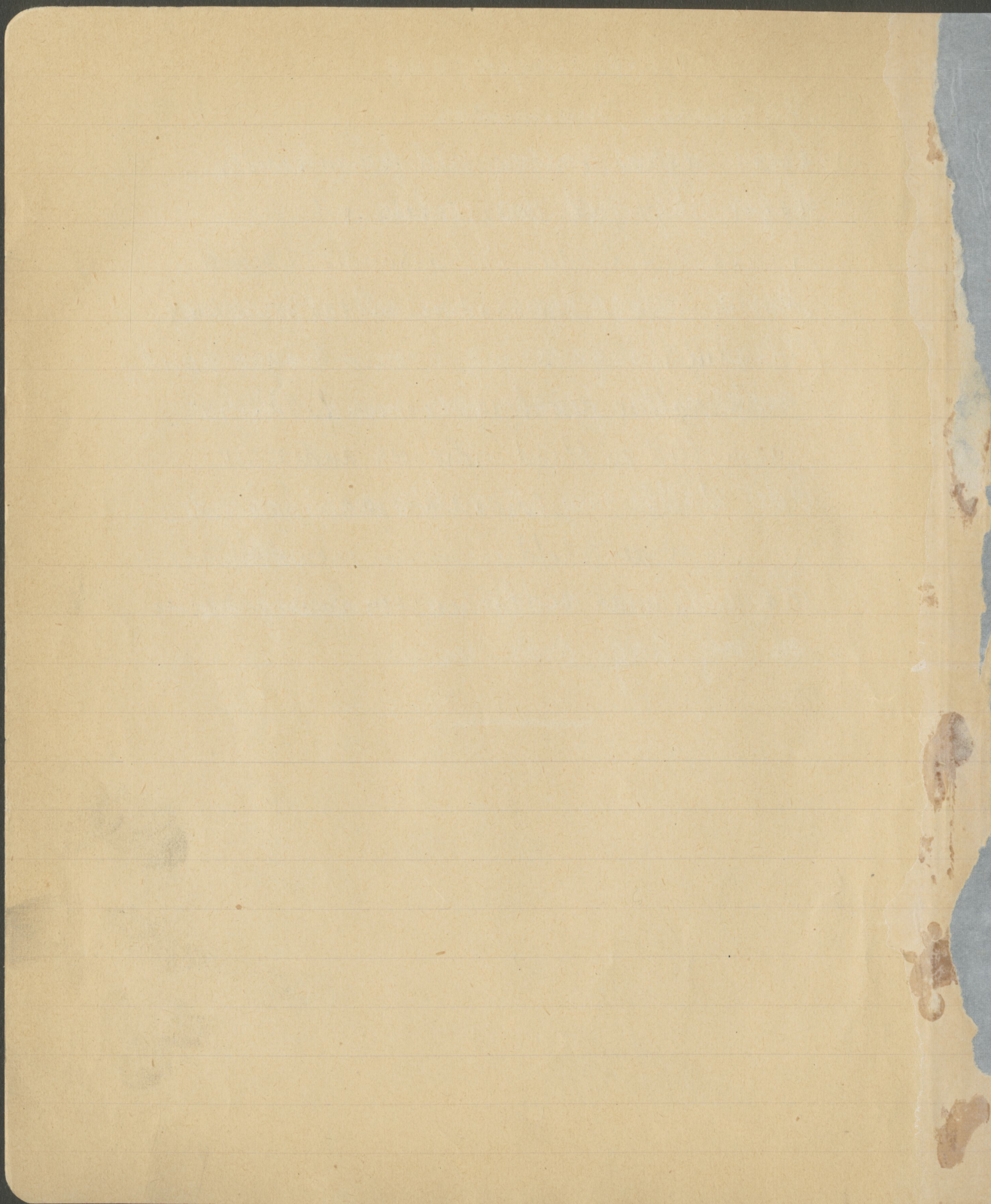
man skall se dess blåa sken och fatta.

Jag är blott en bland andra och andra är

starkare än jag

men jag är den sköld på vilken man skall se,

jag är härnan och läuhen som sammanhåller.

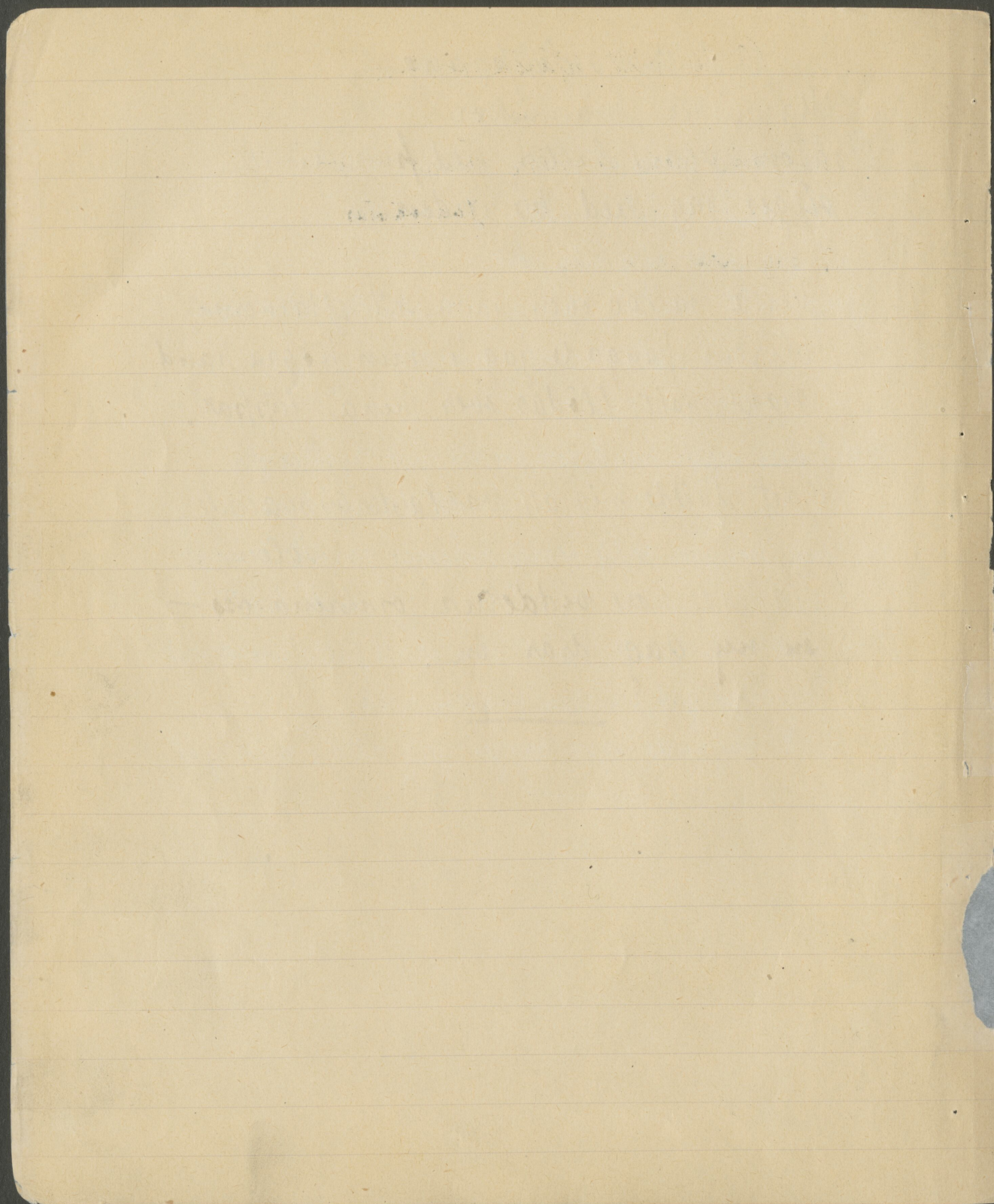
Vid soluppgång.

Människor, människor
såsom regnet faller ned från himlen
stiger jag ned på jorden.

Mina saliga ögon hava sett stjärnorna,
blixten fångade jag i min högra hand,
makt, makt flödar över mina läppar.

Ödet ställde mig att vakta den uppgående
solen.

Hälsade vare vidderna omkring oss —
en ny dag drar in.

O du mitt hjärtas vidd...

O låt mig breda ut mina armar, liv

O du mitt hjärtas vidd. Jag väntar
att jag skall höra min röst.

Jag vill falla, mina ord skola falla som
glödande bränder i höpen.

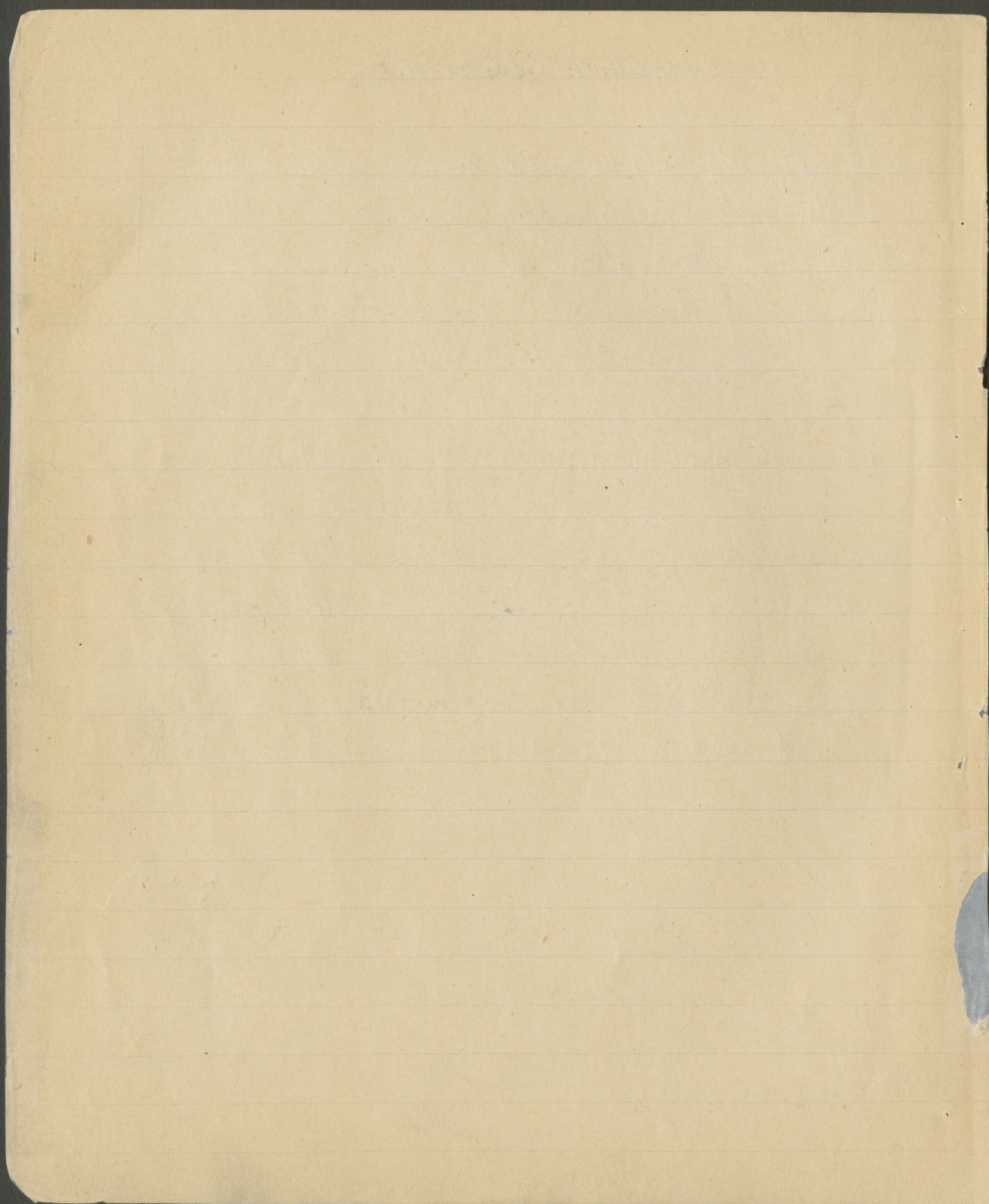
— — — — —

Det finnes ingen hand, som rör vid mitt hjärtas gata
att det skälver,

och dock tror jag mig samla äskornas gördel kring
mitt bröst.

Men äskan är i mitt bröst, den skall falla som ett skott.

Jag är en gud i vilken oröddren rasa,
med sugande ögon drager jag alla ⁱⁿ i min själ.

And 3.

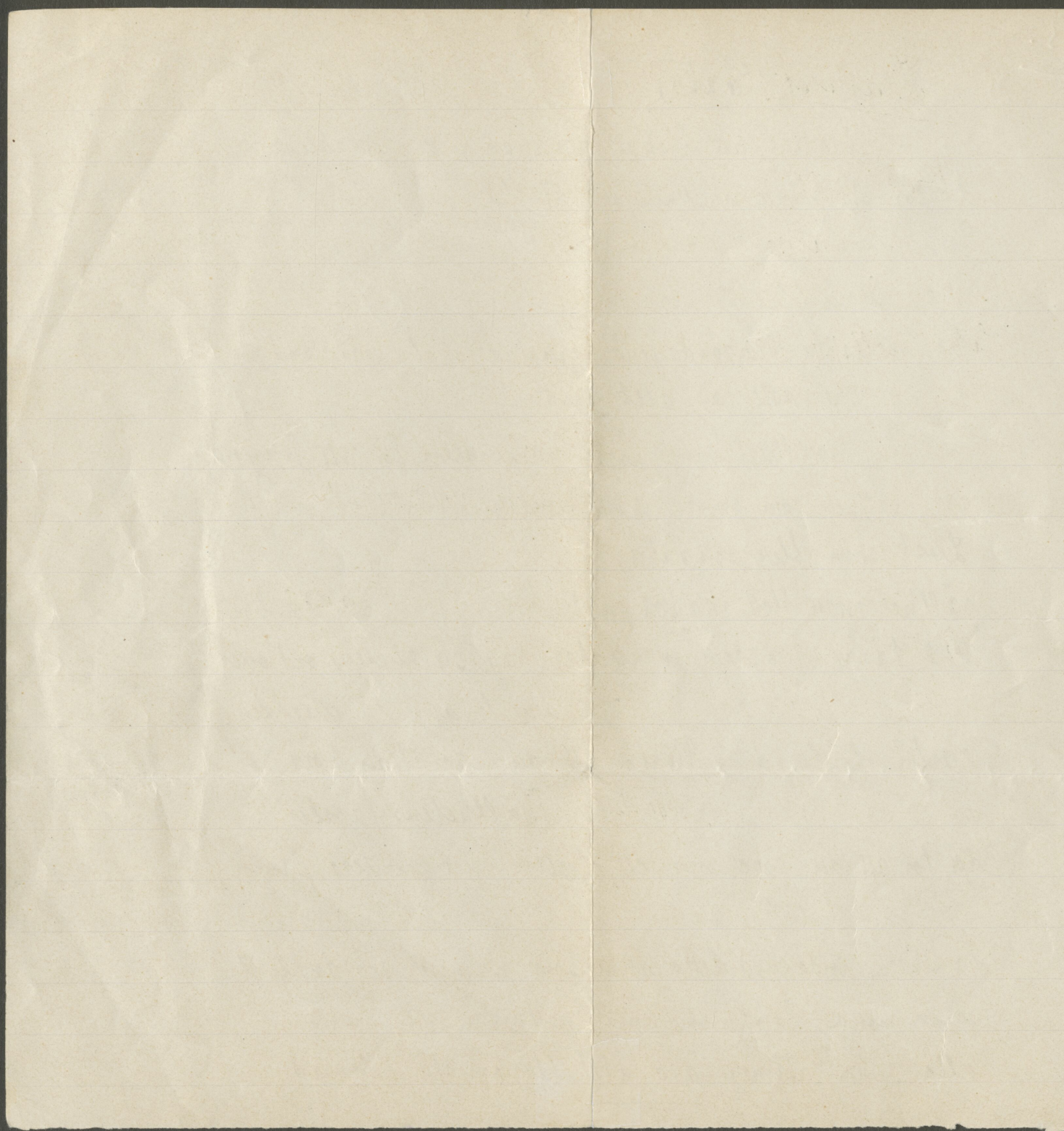
Gestas

Det är farligt att önska, när man är den mäktige,
därför stå mina önskningar stilla.

- - - - -

Ve, det förflutna drömmar,
ve, vi hålla morgondagens öppnade skål i vår hand,
ve, renaste av allt rent
ve, sällhet som höjer hammaren för att förgöra.
ve, sällhet som sower i morgondagens bröst.
Lust som blir smått,
sällhet man blott skadar med tårar i ögonen och dör bort.
Med tårar i ögonvårn uttalar jag sällhetens ord över
den fördömda världen.
Varför fördömd? Därför att du icke kan höra
sällhetens röster,
därför att du sower som ett foster i sin moders famn.

Sällheten rinde vid detta ögonne som nämner sig dödligt,
genom mina läppar strömmar hettan av en gud,
alla mina atomer äro åtskilda och stå i brand...

Hamlet

Vad vill mitt dödliga hjärta? Mitt dödliga
hjärta är ~~tyst~~. Mitt dödliga hjärta vill ingenting.
Här ligger hela jorden. Du vänder dig bort i kramp.
Ett trollspö har rört vid denna jord och den blev stoft.
Och där jag sitter på ruiner,
vet jag att du kommer oföväntade land.
Jag vet att du väntar bakom en reglad dörr,
att jag är nära dig och du kan räcka mig din
hand.

Det finnes intet val för mig,
sanning, jag följer dig om du går i dimmornas
land.
Sanning, sanning, bor du i likrum bland ormar
och stoft?
Sanning, bor du där, där allt är vad jag hatar,
Sanning, lysa bedrägliga lyktor din väg?

